

Amazonka

Hop-trop

1. Byly krásný naše plány,^{G C G}
byla jsi můj celej svět,^{Hmi Bmi}
čas je vzal a nechal rány,^{Ami G}
starší jsme jen o pár let.^{Ami D}

2. Tenkrát byly děti malý, ale život utíká,
už na “táto” slyší jinej, i když si tak neříká.

R. Nebe modrý zrcadlí se^G
v řece, která všechno ví,^{E7 Ami}
stejnou barvu jako měly^G
tvoje oči džínový.^{Ami D}

3. Kluci tenkrát, co tě znali, všude, kde jsem s tebou byl,
Amazonka říkávali, a já hrdě přisvědčil.

4. Tvoje strachy, že ti mládí pod rukama utíká
vedly k tomu, že ti nikdo Amazonka neříká.

R. Nebe modrý zrcadlí se ...

5. Zlatý kráse cingrlátek, jak sis časem myslela,
vadil možná trampskej šátek, nosit dál's ho nechtěla.

R. Teď jsi víla z paneláku, samá dečka, samej krám,
já si přál jen, abys byla pořád stejná, přísahám,
pořád stejná, přísahám.^{Hmi A}

Anděl

Karel Kryl

1. ^C Z ^{Ami} rozmlácenýho ^C kostela v ^{G7} krabici s kusem mýdla
^C přinesl ^{Ami} jsem si ^C anděla, ^{G7} polámali ^C mu ^{G7} křídla,
^{Ami} díval se na mě ^C oddaně, ^{G7} já měl jsem trochu trému,
^C tak ^{Ami} vtiskl ^C jsem mu do ^{G7} dlaně ^C lahvičku od ^{G7} parfému.

R. ^C A ^{Ami} proto, ^C prosím, věř ^{G7} mi, ^C chtěl jsem ho ^{G7} žádat,
^C aby ^{Ami} mi ^C mezi ^{G7} dveřmi ^C pomohl ^{G7} hádat,
^C co ^{Ami} mě ^{G7} čeká ^C a ^{Ami} nemine, ^{G7} co ^C mě ^{G7} čeká ^{Ami} a ^{G7} nemine. ^C

2. Pak hlídali jsme oblohu, pozorující ptáky,
debatující o Bohu a hraní na vojáky,
do tváře jsem mu neviděl, pokoušel se ji schovat,
to asi ptákům záviděl, že mohou poletovat.

R. A proto, prosím, věř mi ...

3. Když novinky mi sděloval u okna do ložnice,
já křídla jsem mu ukoval z mosazný nábojnice,
a tak jsem pozbyl anděla, on oknem odletěl mi,
však přítel prý mi udělá novýho z mojí helmy.

R. A proto, prosím, věř mi ...

Až vzlétnou ptáci

Spirituál Kvintet

1. Na předměstí stával dům, malý chlapec si tam hrával
drak, co vzlétal k oblakům, všechna tajná přání znával.
Draci totiž vždycky ví to, co je klukům nejvíc líto
když musí jít večer spát.

2. Jako víno dozrává, jako v mořích vlny hasnou
vzpomínka mi zůstává na tu smutnou zemi krásnou
na rybářské staré sítě, na draka a malé dítě,
které nemá si s kým hrát.

3. Na provázku slunce měl, oblohou se za ním vznášel,
jako vánek šel kam chtěl smutné lampy lidem zhášel,
pohádkovou dýchal vůni, mluvil řečí horských tůní,
průzračnou jak dětský smích.

4. Bílý koník běžel dál osamělou pustou plání,
na dlani sníh dětství tál i když padal bez ustání,
den začíná tichou flétnou, chvíli předtím, nežli vzlétnou
hejna ptáků ve větvích.

5. = 1.

Banka (Make love Cosa Nostra)

Hoboes

1. Ze starejch časáků a fotek zažloutlejš
šklebí se chlap, co už se poldům dávno zdejch
gangster má na kahánku, když kouří marijánku
miluje Paula Anku, je velkej lump.

2. Tuctovej ksicht a je to přece velkej šéf
na Pátý avenue se třese každej sejf
kolřáky vycíděný, heroin a krásný ženy
dolary upocený nejsou náš džob.

R. Jedeme přepadnout velikánskou banku
ve vokýnku kulomet a dvě stě litrů v tanku
ukradneme mraky dolarů
sejdeme se večer u baru a tam je prochlastáme
Zastřelíme poldu, co tu banku chrání
naši velký loupeži už nikdo nezabrání
soustředíme všechno úsilí
poldové už shání posily a my je zastřelíme
do břicha sekerou.

3. Nacpeme kolřáky do pouzder podpažních
namažem mechanismy zbraní trofejních
naskáčem do chrysleru kašleme na aféru
rozdělíme si sféru odkud až kam.

4. Bezdýmej prach a prvotřídní auťáky
falesný dolary a whisky hekťáky
mafie naše máma decentně hejbe s náma
you are my sugar baby make love get back.

Bedna vod whisky

Hoboes

1. Dneska už mně fóry ňák nejdou přes pysky,
stojím s dlouhou kravatou na bedně vod whisky,
stojím s dlouhým vobojkem jak stároveň pinč,
tu kravatu, co nosím, mi navlík' soudce Lynč.

R. Tak kopni do tý bedny, ať panstvo nečeká,
jsou dlouhý schody do nebe a štreka daleká
do nebeskýho baru, já sucho v krku mám,
tak kopni do tý bedny, ať na cestu se dám.

2. Mít tak všechny bedny od whisky vypítý,
postavil bych malej dům na louce ukrytý,
postavil bych malej dům a z vokna koukal ven
a chlastal bych tam s Billem a chlastal by tam Ben.

R. Tak kopni do tý bedny ...

3. Kdyby jsi se, hochu, jen porád nechtěl rvát,
nemusel jsi dneska na týhle bedně stát,
moh' jsi někde v suchu tu svoji whisky pít,
nemusel jsi dneska na krku laso mít.

R. Tak kopni do tý bedny ...

4. Až kopneš do tý bedny, jak se to dělává,
do krku mi zvostane jen dírka mrňavá,
jenom dírka mrňavá a k smrti jenom krok,
má to smutnej konec, a whisky ani lok.

R. Tak kopni do tý bedny...

Blátivá cesta

Pacifik

R. Blátivou, blátivou ...

^C R. Blátivou, ^{Emi} blátivou cestou ^F dál nechceš ^C jít,
^F kde jen máš touhu ^C bláznivou, ^{Emi}
^{Dmi} kde jen máš, co ^G chtěl jsi mít, ^C chtěl jsi mít.

^{Ami} 1. A tak se ^G koukáš, jak si ^{Ami} kolem hrajou děti,
^C ve slunci ^G kotě ^{Ami} usíná,
^F a jak si ^G před hospodou ^C vyprávějí ^{Ami} kmeti,
^{D7} život ^G prej stále začíná.

2. Z města tě vyhánějí ocelový stíny,
jak dříve šel bys asi rád,
z bejvalejch cest ti zbyly potrhaný džíny,
čas běží, je to ale znát.

R. Blátivou, blátivou ...

3. Na poli pokoseným přepočítáš snopy,
do trávy hlavu položíš,
zdá se ti o holkách, co oči vždycky klopí,
po jiným ani netoužíš.

4. Měkký jsou stíny, dole zrcadlí se řeka,
nad jezem kolébá se prám,
kolem je ticho, že i vlastní hlas tě leká,
a přesto necítíš se sám.

Blues folsomské věznice

Greenhorns

1. Můj děda bejval blázen, texaskej ahasver,
a na půdě nám po něm zůstal ošoupanej kvér,
ten kvér obdivovali všichni kámoši z okolí
a máma mi říkala: "Nehraj si s tou pistolí!"
2. Jenže i já byl blázen, tak zralej pro malér,
a ze zdi jsem sundával tenhleten dědečkův kvér,
pak s kapsou vyboulenu chtěl jsem bejt chlap all right
a s holkou vykutálenou hrál jsem si na Bonnie and Clyde.
3. Ale udělat banku, to není žádněj žert,
sotva jsem do ní vlítnul, hned zas vylít' jsem jak čert,
místo jako kočka já utíkám jak slon,
takže za chvíli mě veze policejní anton.
4. Teď okno mřížovaný mi říká, že je šlus,
proto tu ve věznici zpívám tohle Folsom Blues.
pravdu měla máma, radila: "Nechoď s tou holkou!",
a taky mi říkala: "Nehraj si s tou pistolkou!"

Betty

Hop trop

1. Já na plachtu svýho vozu jako každej jsem si psal:
“Hrab a dří anebo umři!” a pak na západ se hnál,
z plachty dávno jsou už cáry, ale heslo platí dál,
mě vítá Kalifornie, tak nač bych umíral.

R. Betty, vyndej z bedny soudek, rozžvejkám a spolknu
špunt,
upíchnem se právě tady, v ruce žmoulám slibnej grunt,
doufám, že to s nima zmáknu, vodsad dál už nepudem,
navěky snad přece smůla nebude mým osudem.

2. Zarazíme první kolík, druhej támhle musí bejt,
za potok dej ty dva další, budeme v něm zlato mejt,
jedu sehnat ňakej ouřad, Betty, pojd mě vobejmout,
tebe přiklepli mi tenkrát, teď i dílec přiklepnou.

R. Betty, vyndej z bedny soudek ...

Divoké koně

Jarek Nohavica

1. /: Já viděl divoké koně, běželi soumrakem, :/
vzduch těžký byl a divně voněl tabákem,
vzduch těžký byl a divně voněl tabákem.

2. Běželi, běželi bez uzdy a sedla krajinou řek a hor,
sper to čert, jaká touha je to vedla za obzor?

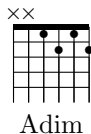
3. Snad vesmír nad vesmírem, snad lístek na věčnost,
naše touhu, ještě neumírej, sil máme dost.

4. V nozdrách sládne zápach klisen na břehu jezera,
milování je divoká píseň večera.

5. Stébla trávy sklání hlavu, staví se do šiku,
král s dvořany přijíždí na popravu zbojníků.

6. Chtěl bych jak divoký kůň běžet, běžet, nemyslet na
návrat,
s koňskými handlíři vyrazit dveře, to bych rád.

7. Já viděl divoké koně ...

Dokud se zpívá

Jarek Nohavica

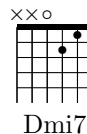
1. Z Těšína vyjíždí vlaky co čtvrt hodinu,
včera jsem nespal a ani dnes nespočínu,
svatý Medard, můj patron, ťuká si na čelo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo.

2. Ve stánku koupím si housku a slané tyčky,
srdce mám pro lásku a hlavu pro písničky,
ze školy dobře vím, co by se dělat mělo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo.

3. Do alba jízdenek lepím si další jednu,
vyjel jsem před chvílí, konec je v nedohlednu,
za oknem míhá se život jak leporelo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo.

4. Stokrát jsem prohloupil a stokrát platil draze,
houpe to, houpe to na housenkové dráze,
i kdyby supi se slítali na mé tělo,
tak dokud se zpívá, ještě se neumřelo.

5. Z Těšína vyjíždí vlaky až na kraj světa,
zvedl jsem telefon a ptám se: "Lidi, jste tam?"
A z veliké dálky do uší mi zaznělo,
že dokud se zpívá, ještě se neumřelo,
že dokud se zpívá, ještě se neumřelo

Dům U vycházejícího slunce

1. Snad znáš ten dům za New Orleans,
ve štítu znak slunce má,
je to dům, kde lká sto chlapců ubohejch
a kde jsem zkejs' i já.

2. Mý mámě Bůh dal věnem svatebním
jen prát a šít blue jeans,
táta můj se flákal jen
sám po New Orleans.

3. Bankrotář se zhroutil před hernou,
jenom bídu svou měl a chlast,
k putykám pak táh' tu pouť mizernou
a znal jen pít a krást.

4. Být matkou, dám svým synům
lepší dům, než má kdo z vás,
ten dům, kde spím, má emblém sluneční,
ale je v něm sníh a mráz.

5. Kdybych směl se hnout z těch kleští,
pěstí vytrhnout tu mříž,
já jak v snách bych šel do New Orleans
a měl tam k slunci blíž.

6. = 1.

Fi-li-mi

Spirituál Kvintet

1. Čert aby vzal už tuhle trať, kdo hledáš práci, tak se
ztrať,

že nemáš prachy, no tak ať, jó, tak se na to dívám!

R. Fi-li-mi-jo-ri-jú-ri-ej, fi-li-mi-jo-ri-jú-ri-ej,
fi-li-mi-jo-ri-jú-ri-ej, vo tom si teď zpívám.

2. Jen pražec chop a kolej suň, chyť lano, táhni jako kůň,
pod tíhou jako medvěd fuň, jó, tak se na to dívám!

R. Fi-li-mi ...

3. Z kůže se loupeš jako had, je vedro, že by jeden pad',
na vodu smíš jen vzpomínat, jó, tak se na to dívám!

R. Fi-li-mi ...

4. Když konečně máš vody dost, určitě přes ni stavíš
most,
kláda ti ráda zlomí kost, jó, tak se na to dívám!

R. Fi-li-mi ...

5. Na rukách už jsem potěžkal většinu těch okolních skal,
ještě to cejtí každý sval, jó, vo tom si teď zpívám!

R. Fi-li-mi ...

6. Slunce už dělá z trávy troud,
jen kdybych se směl vodsad hnout,
na tuhle trať zapomenout, jó, tak se na to dívám!

R. Fi-li-mi ...

6. Jen Bůh mi víru zachovej a nasednout mi sílu dej,
můj vagón bude pérovej,
jó, vo tom si teď zpívám!

R. Fi-li-mi ...

Fram

Wabi Daněk

1. Zas mě to táhne o kus dál, zas nemám doma nikde
stání,
desítky důvodů si sháním, už abych na cestu se dal.

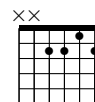
2. Pelikán křídly zamával, vítr je příhodný a stálý,
za námi slunce mosty pálí, tak proč bych ještě vyčkával.

R. Klenotník měsíc zavřel krám,
z výkladu svoje šperky sklízí,
obrysy domů v dálce mizí,
tak naposled ti zamávám
z paluby lodi jménem Fram.

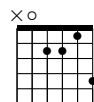
3. Dávno už vyvětral se dým mých věčných cigaret a
dýmek,
ty žiješ jenom ze vzpomínek, a já se stále nevracím.

4. Námořní mapy pokryl prach, mé knihy nikdo neutírá,
nevíš, zda právě neumírám tam někde na ledových krách.

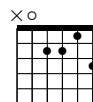
R. Klenotník měsíc zavřel krám, z výkladu svoje šperky
sbírá,
chlap jen tak lehce neumírá, na modré lodi jménem Fram
tě za pár roků vyhledám.

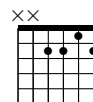
Ami6

Ami/G#

Ami/G

Ami/F#

Frankie Dlouhán

1. ^CKolik je smutného, když ^Fmraky černé ^Cjdou
^Clidem nad ^Ghlavou, ^Fsmutnou ^Cdálavou,
^Cjá slyšel příběh, který ^Fvelkou pravdu ^Cměl,
^Gza čas ^Fodletěl, každý ^Czapomněl.

R. ^GMěl kapsu ^Fprázdnou Frankie Dlouhán,
po ^Cstátech ^Ftoulal se jen sám,
a že byl ^Cveselej, tak ^Gkaždej měl ho rád.
Tam ^Fruce k ^Cdílu mlčky ^{Ami}přiloží a zase jede dál,
a ^Fkaždej ^Gkdo s ním ^Cchvilku byl,
tak ^Fdlouho ^Gse pak ^Csmál.

2. Tam kde byl pláč, tam Frankie hezkou píseň měl,
slzy neměl rád, chtěl se jenom smát.
A když pak ranče večer tiše usínaj,
Frankův zpěv jde dál, nocí s písni dál.

3. Tak Frankieho vám jednou našli, přestal žít,
jeho srdce spí, tiše klidně spí.
Bůh ví jak, za co, tenhle smíšek konec měl,
farář píseň pěl, umíráček zněl.

Hajnej Hruška

Hop trop

1. Na pařez já usednu si v lesním pološeru
a na hajnýho vzpomenu si, jenž má hezkou dceru,
na hajnýho Hrušku a jeho dceru - samej skvost,
jenže von má pušku a s puškou střeží dcery ctnost.

2. Na pařezu přemejšlím, a dá to velkou fušku,
jak bych vyzrál na hajnýho, na hajnýho Hrušku,
na Hrušku a jeho zbraň a křepeláka Azora,
kterej hlídá jako saň vchod do hájovny ze dvora.

R. A šteká přitom na srnce, na datly i žlůvy,
na tuhýka na trnce, na vejry i sůvy,
na chudáka vandráka von šteká ponejvíce,
vidí ve mně pytláka, co líčí na zajíce.

*. Vrr haf, vrr haf, sypej si to, vrr haf, vrr haf, fuj fuj fuj,
vrr haf, vrr haf, sypej si to, padej pryč a upaluj!

3. Hruška zbystří sluch i zrak a vzkřikne: "Namouvěru,
zas je tu ten darebák, co zprznit mi chce dceru,
zas je tu ten chuligán, co slídí, kde je dcerka,
jenže já se do něj dám a proženu mu perka!"

4. A už běží, v hubě pěnu, dělá dlouhý kroky,
pušku k palbě připravenu, má v ní srnčí broky,
letí, letí jeko blesk ze světnice na dvorek,
ve vočích má divnej lesk i jeho pejsek Azorek.

R. Ten, kterej má rád štvanice na lišky i kance,
když vypukne pranice, vždycky v ní má šance,
on si troufne na zvíře tak, jako medvěd velký,
a milýho trempíře chce kousnout do pr...avý ruky.

5. Víím, jak vyzrát na hajnýho, ba i na Azora:
vyštuduju na vrchního lesů revizora,
až přijedu na kontrolu se služební volhou,
postavím je do pozoru, což je mojí touhou.

6. Počkej, hajnej, povím na tě, že jsi prodal jedli,
žeš' ji střelil nastojatě, a on bude zbledlý,
"smilujou se, revizore, vždyť mám doma dceru,"
jenže, Hruško, na tvou dceru já už dávno ... hej, беру!

Rec. Tak teda, tatínku, do smrti dobrý, ne?

*. A to bude asi všecko, na zdi visí puška,
pod ní kolíbá mi děcko můj tchán - hajnej Hruška ...

Hlídač krav

Jarek Nohavica

1. ^DKdyž jsem byl malý, říkali mi naši:
“Dobře se uč a jez chytrou kaši,
^Gaž jednou vyrosteš, ^Abudeš doktorem ^Dpráv,
takový doktor sedí pěkně v suchu,
bere velký peníze a škrábe se v uchu,”
^Gjá jim ale na to řek’: ^A“Chci být hlídačem ^Dkrav.”

R. ^DJá chci mít čapku s bambulí nahoře,
jíst kaštany, mýt se v lavoře,
^God rána po celý den ^Azpívat si ^Djen,
zpívat si: pam pam pa dam ...

2. K vánocům mi kupovali hromady knih,
co jsem ale vědět chtěl, to nevyčet’ jsem z nich:
nikde jsem se nedozvěděl, jak se hlídají krávy,
ptal jsem se starších a ptal jsem se všech,
každý na mě hleděl jako na pytel blech,
každý se mě opatrně tázal na moje zdraví.

R. Já chci ...

3. Dnes už jsem starší a vím, co vím,
mnohé věci nemůžu a mnohé smím,
a když je mi velmi smutno, lehnu si do mokré trávy,
s nohama křížem a s rukama za hlavou
koukám nahoru na oblohu modravou,
kde se mezi mraky honí moje strakaté krávy.

R. Chtěl bych mít ...

Hotel Hillary

Poutníci

1. Tvař se trochu nostalgicky, už tě nikdy nepotkám,^{Ami}
máš to jistý provždycky, nastav uši vzpomínkám,^{F G Ami}
jak tě znám, i v tuhle chvíli měl bys řeči pepný,^{Emi}
jak tenkrát, když nám tvrdili, že je vítr stříbrný.^{F G Ami}

R. A tváře měli kožený, my jim zdrhli z průvodu,^F
zahodili lampióny a našli hospodu,^{Dmi D}
ale taky Jacquese Brela a s ním smutek z cizích vin^F
a žádostivost těla a pak radost z volovin,^{Dmi D}
a ta nám zbejvá.^{Ami}

2. Po večerech pro diváky dělali jsme kašpary,
pak na zemi dva spacáky - náš Hotel Hillary,
slavný sliby jsme už znali, i to, jak se neplní,
a cenzoři nám kázali o správném umění.

R. A tváře měli kožený ...

3. A tak válčím s nostalgií, bují ve mně jako mech,
a pořád všechno slibují starý hesla na domech,
ty jsi splatil všechny dluhy, i za Hotel Hillary,
a já vyhážu ty černý stuhy funebrákům navzdory.

R. Vždyť mají tváře kožený, my jim zdrhmem z průvodu,
zahodíme lampióny a najdem hospodu,
a tam svýho Jacquese Brela a s ním smutek z cizích vin
a žádostivost těla a pak radost z volovin,
/: a ta nám zbejvá. :/

Hudsonský šífy

Wabi Daněk

1. Ten, kdo nezná hukot vody lopatkama vířený
jako já, jó, jako já,

kdo hudsonský slapy nezná sírou pekla sířený,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

2. Ten, kdo nepřikládal uhlí, šíf když na mělčinu vjel,
málo zná, málo zná,
ten, kdo neměl tělo ztuhlý, až se nočním chladem chvěl,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

R. Ahoj, páru tam hod,
ať do pekla se dříve dohrabem,
johoho, johoho.

3. Ten, kdo nezná noční zpěvy zarostenejch lodníků
jako já, jó, jako já,
ten, kdo cejtí se bejt chlapem, umí dělat rotyku,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

4. Ten, kdo má na bradě mlíko, kdo se rumem neopil,
málo zná, málo zná,
kdo necejtí hrůzu z vody, kde se málem utopil,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

R. Ahoj, páru tam hoď ...

5. Kdo má roztrhaný boty, kdo má pořád jenom hlad
jako já, jó, jako já,
kdo chce celý noci čuchat pekelnýho vohně smrad,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

6. Kdo chce zhebnout třeba zejtra, komu je to všechno
fuk,
kdo je sám, jó, jako já,
kdo má srdce v správným místě, kdo je prostě příma kluk,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

Jarní tání

Brontosauři

1. Když první tání cestu sněhu zkrříží
a nad ledem se voda objeví,
voňavá zem se sněhem tiše plíží,
tak nějak líp si balím, proč, Bůh ví.

R. Přišel čas slunce, zrození a tratí,
na kterejch potkáš kluky ze všech stran,
/: Hubenej Joe, Čára, Ušoun se ti vrátí,
oživne kemp, jaro, vítej k nám. :/

2. Kdo ví, jak voní země, když se budí,
pocit má vždy, jak zrodil by se sám,
jaro je lék na řeči, co nás nudí,
na lidi, co chtěj' zkazit život nám.

R. Přišel čas slunce ...

3. Zmrznout by měla, kéž by se tak stalo,
srdce těch pánů, co je jim vše fuk,
pak bych měl naději, že i příští jaro
bude má země zdravá jako buk.

R. Přišel čas slunce ...
+ oživne kemp, jaro, vítej k nám ...

Jdem zpátky do lesů

Žalman

1. ^{Ami7} Sedím na kolejích, ^D které nikam nevedou, ^G ^C ^G
^{Ami7} koukám na kopretinu, ^D jak miluje se s lebedou, ^G ^C ^G
^{Ami7} mraky vzaly slunce zase pod svou ochranu, ^D ^G ^{Emi}
^{Ami7} jen ty nejdeš, holka zlatá, ^D kdypak já tě dostanu? ^G ^D

R. ^G Z ráje, my vyhnání z ráje, ^{Emi}
kde není už místa, ^{Ami7} ^{C7} přej něco se chystá, ^G ^D
^G z ráje nablýskaných plesů ^{Emi}
^{Ami7} ^{C7} jdem zpátky do lesů ^G za nějaký čas.

2. Vlak nám včera ujel ze stanice do nebe,
málo jsi se snažil, málo šel jsi do sebe,
šel jsi vlastní cestou, a to se zrovna nenosí,
i pes, kterej chce přízeň, napřed svého pána poprosí.

R. Z ráje...

3. Už tě vidím z dálky, jak máváš na mě korunou,
a jestli nám to bude stačit, zatleskáme na druhou,
zabalíme všechny, co si dávaj' rande za branou,
v ráji není místa, možná v pekle se nás zastanou.

R. Z ráje...

Kdysi a kdesi

Šlitr/Suchý

1. ^CKdysi a ^Fkdesi bylo nebylo,
^Gminomety ^Cmetaly a ^Fdělo ^Cpálilo,
pan velitel ^Froty na to nebral ohledy,
^Gřek', abych si ^Cobul boty a ^Cšel na ^Czvědy.

R. ^CVyfasujem kvér a ^Gflašku ^Cdžinu,
skrže ^Gtmu si ^Ctunel ^Cvydlabem,
přes Waterloo za ^GHercegovinu,
podél Mississippi až do ^CÚstí nad ^GLabem.

2. I vyšel jsem za malou chvíli směrem k severu,
aby Turci netušili, že je nežeru,
že mám bodák na bodání, pažbu k bušení,
Taliáni nemaj' zdání ani tušení.

R. Vyfasujem kvér a flašku džinu ...

3. V zákopech si Němci tiše seděli,
aniž tu neděli o mě něco věděli,
času bylo málo a mě to hnalo tam,
kde se zdálo, že Tatarům hlavu zamotám.

R. Vyfasujem kvér a flašku džinu ...

4. Švédové si právě pekli vepřový,
když tu jsem na ně náhle vyběh' ze křoví,
jejich jediná mě střela minula,
a tak jsem tu bitvu v Kentu vyhrál tři-nula.

R. Vyfasujem kvér a flašku džinu ...

Kláda

Hop trop

1. Celý roky prachy jsem si skládal,
nikdy svýho floka nepropil,
vod lopaty měl vohnutý záda,
paty od baráku jsem neodlepil,
nikdo neví, do čeho se někdy zamotá,
tohle já už dávno pochopil.

2. Taky kdysi vydělat jsem toužil,
brácha řek' mi, že by se mnou šel,
tak jsem háky, lana, klíny koupil,
a sekyru jsme svoji každě doma měl,
a plány veliký, jak fajn budem se mít,
nikdo z nás pro holku nebrečel.

R. Duní kláda korytem, bacha dej, hej, bacha dej!
S tou si, bráško, netykej, netykej !

3. Dřevo dostat k pile, kde ho koupí,
není těžký, vždyť jsme fikaný,
ten rok bylo jaro ale skoupý,
a teď jsme na dně my i vory svázaný,
a k tomu můžem říct jen, že nemáme nic,
jen kus práce nedodělaný.

R. Duní kláda ...

Kluziště

Karel Plíhal

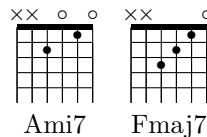
1. Strejček kovář chytil kleště, uštíp' z noční oblohy
jednu malou kapku deště, ta mu spadla pod nohy,
nejdřív ale chytil slinu, pak šáh' kamsi pro pivo,
pak přitáhl kovadlinu a obrovský kladivo.

R. Zatím tři bílé vrány pěkně za sebou
kolem jdou, někam jdou, do rytmu se kývají,
tyhle tři bílé vrány pěkně za sebou
kolem jdou, někam jdou, nedojdou, nedojdou.

2. Vydal z hrdla mocný pokřik ztichlým letním večerem,
pak tu kapku všude rozstřík' jedním mocným úderem,
celej svět byl náhle v kapce a vysoko nad námi
na obrovské mucholapce visí nebe s hvězdami.

R. Zatím tři bílé vrány ...

3. Zpod víček mi vytrysk' pramen na zmačkané polštáře,
kdosi mě vzal kolem ramen a políbil na tváře,
kdesi v dálce rozmazaně strejda kovář odchází,
do kalhot si čistí ruce umazané od sazí.

Kometa

Jarek Nohavica

^{Ami}
1. Spatřil jsem kometu, oblohou letěla,
chtěl jsem jí zazpívat, ona mi zmizela,
^{Dmi} zmizela jako laň ^{G7} u lesa v remízku,
^C v očích mi zbylo jen pár ^{E7} žlutých penízků.

2. Penízky ukryl jsem do hlíny pod dubem,
až příště přiletí, my už tu nebudem,
my už tu nebudem, ach, pýcho marnivá,
spatřil jsem kometu, chtěl jsem jí zazpívat.

^{Ami} ^{Dmi}
R. O vodě, o trávě, o lese,
^{G7} o smrti, se kterou ^C smířit nejde se,
^{Ami} o lásce, o zradě, o světě
^E a o všech lidech, ^{E7} co kdy žili na ^{Ami} téhle planetě.

3. Na hvězdném nádraží cinkají vagóny,
pan Kepler rozepsal nebeské zákony,
hledal, až našel v hvězdářských triedrech
tajemství, která teď neseme na bedrech.

4. Velká a odvěká tajemství přírody,
že jenom z člověka člověk se narodí,
že kořen s větvemi ve strom se spojuje
a krev našich nadějí vesmírem putuje.

R. Na na na ...

5. Spatřil jsem kometu, byla jak reliéf
zpod rukou umělce, který už nežije,
šplhal jsem do nebe, chtěl jsem ji osahat,
marnost mne vysvlékla celého donaha.

6. Jak socha Davida z bílého mramoru
stál jsem a hleděl jsem, hleděl jsem nahoru,
až příště přiletí, ach, pýcho marnivá,
my už tu nebudem, ale jiný jí zazpívá.

R. O vodě, o trávě, o lese,
o smrti, se kterou smířit nejde se,
o lásce, o zradě, o světě,
bude to písnička o nás a kometě ...

Krutá válka

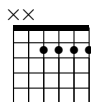
Spirituál kvintet

1. Tmou zní zvony z dálky, o čem to, milý, sníš,
hoří dál plamen války a ráno je blíž,
chci být stále s tebou, až trubka začne znít,
láska má, vem mě s sebou! Ne, to nesmí být!

2. Můj šál skryje proud vlasů, na pás pak připnu nůž,
poznáš jen podle hlasu, že já nejsem muž,
tvůj kapitán tě čeká, pojd, musíme už jít,
noc už svůj kabát svléká ... Ne, to nesmí být!

3. Až dým vítr stočí, tvář změní pot a prach,
do mých dívej se očí, tam není strach,
když výstřel tě raní, kdo dával by ti pít,
hlavu vzal do svých dlaní ... Ne, to nesmí být!

4. Ach, má láska sladká, jak mám ti to jen říct,
každá chvíle je krátká a já nemám víc,
já mám jenom tebe, můj dech jenom tvůj zná,
nech mě jít vedle sebe ... Pojd, láska má!

A6

Krysař

Pacifik

1. Bylo to v dobách osvětlených, před branou krysař stál,
městem šlo jako pohlazení, když na píšťalu hrál.
Viděl jak brány otvírají, jak každý šel mu vstříc,
že lidé jeho píseň znají, každý chtěl slyšet víc.
Emi C D Emi
Emi Ami D Emi
G C Ami D
Emi Ami D Emi
Emi G D Emi

2. Bylo to v dobách osvětlených, před branou krysař stál,
až jednou se svým doprovodem přišel i sám pan král,
prodej mi flétnu, chlapče milý, já všechno zlato ti za ni
dám,
ten nápěv tolik roztomilý, dávno v srdci mám.

3. Povídá krysař: pane králi, ať píšťalka je tvou,
ať v kámen nikdy nepromění písničku nevinnou.
Vyjdi s tou písní mezi lidi, na každou ze všech cest,
ať slepý rázem krásu vidí, otvírej brány měst.

4. Otvírej srdce zatvrzelá, tulákům lámej hůl,
ať s tebou zpívá země celá, dej království všem půl.
Krejčíkům plátno, rybářům síť a včelám květů pyl,
já zase musím svou cestou jít, ty zpívej ze všech sil.

5. Bylo to v dobách osvětlených, před branou krysař stál,
městem šlo jako pohlazení, když na píšťalu hrál.
Kde jsou ty doby osvětlené, zatímco svět šel dál,
kde jsou ty písně zanícené, kam zmizel ten, co hrál.

Kulatý vobdél níky

Hop trop

R. /: Kulatý ^Dobdél níky, kulatý ^Dobdél níky,
^{A7}fialovej ^Dles a ^Džlutá voda. :/

1. ^DPojď se mnou, ty moje poupě,
^{A7}já ukážu ti ^Dopiový doupě,
tam v těžkém dýmu omamnejch jedů
^{A7}uvidíš ^Dfialovej les a ^Džlutou vodu.

R. Kulatý obdél níky ...

2. Ležím si na bříše, na zádech bednu kytu,
v kapse hrst hašíše, žiju si v blahobytu,
dva kufry algeny dostal jsem za chatu
a potom za auťák LSD lopatu.

R. Kulatý obdél níky ...

3. Fenmetrák posvačím, čuchnu si čikuli,
mám z toho čistidla frňák jak bambuli,
konečně v kómatu rysy mi přituhly,
sako a kravatu dají mi do truhly.

R. Kulatý obdél níky ...

Lodníkův lament

Hop trop

1. Já^{Emi} snad^G hned, když^D jsem se narodil,
na^G bludnej^D kámen^G šláp',
a do školy^D moc^{Emi} nechodil, i tak^D je ze mě^{Emi} chlap,
velký^G dusno, který^D nad^G hlavou mi^D doma^G viselo,
drsnýmu^D chlapu^{Emi} nesvědčí,
já^{Emi} tuk' si^D na^{Emi} čelo.

R. D G D G C G

Máma^G mě doma^D držela a táta^D na mě^G dřel,
já moh' jsem^G jít hned^D študovat, kdybych^G jen trochu^D chtěl,
voženit^D se, vzít si^G nákou^{Emi} trajdu^{Emi} copatou,
a za její^G lásku^{Emi} platit^{Emi} celou^{Emi} vejplatou, hó^{Emi} hou.

2. Potom do knajpy^G jsem zašel a tam^D uslyšel ten^G žvást,
že na lodích^D je veselo a fasujou^G tam chlast,
a tak^D honem^G jsem se nalodil^{Emi} na starej^{Emi} vratkej^{Emi} křáp,
kde kapitán^G byl kořala a řval^{Emi} na nás jak^{Emi} dráb.

3. Vlňy s kocábkou^G si házely a každej^D dostal strach,
a my lodníci^G se vsázeli, kdo přežije^D ten krach,
všechny^G krysy z lodi^D zmizely a v dálce^G maják^{Emi} zhas'
a první^{Emi} byl hned kapitán,^{Emi} kdo měl korkovej pás.

4. Kolem zubama^G už cvakali^D žraloci^G hladoví,
moc nikomu^D se nechtělo do vody^G ledový,
k ránu^D bouře trochu^G ustala, já mořskou^{Emi} nemoc^{Emi} měl,
všem, co můžou^G chodit po zemi,^D jsem tolik^G záviděl.

5. Jako zázrakem^G jsme dojeli, byl každý^D živ a zdrav^G
a všichni^D byli veselí, jen já^G jsem rukou^{Emi} máv',
na loď^D nikdy víc už nevlezu,^G to nesmí nikdo^{Emi} chtít,
teď lituju a vzpomínám, jak jen^G jsem se moh' mít.

Louisiana

Hop trop

1. Ten, ^{Emi} kdo by jednou chtěl bejt vopravdickej chlap
a na ^G šífu ^D křížit ^{Emi} svět ho neleká,
teď ^G příležitost ^D má a stačí, ^{Emi} aby se jí drap',
ať ^G na tu chvíli ^D dlouho ^{Emi} nečeká.

R. ^{G D} Louisia^{G D}.na, Louisia^{G D}.na zná už ^D dálky ^A modravý, ^{Emi}
^{G D} bílá Louisia^{G D}.na, jako víra ^G pevná ^D loď,
podepiš a s náma ^{Emi} pojd, taky hned si z bečky ^{Hmi} nahni na
zdraví. ^{Emi}

2. Jó, tady každej z nás má ruku k ruce blíž,
když to musí bejt, i do vohně ji dá,
proti nám je pracháč i kostelní myš,
nám stačí dejchat volně akorát.

R. Louisiana, Louisiana ...

3. Až budu někde dál, kde není vidět zem,
dvě hnáty křížem vzhůru vyletí,
zas bude Černež Jack smát se nad mořem,
co je hrobem jeho obětí.

R. Louisiana, Louisiana ...

Malý velký muž

Pacifik

1. Dokud tráva bude růst^{Emi}
Řeky potečou a stoupat bude dým^C
Léta utečou a kam padne tvůj stín^D
Země tvá bude tvou^{Emi}
Dokud noci střídá den^{Ami}
vítr bude vát a mraky poplujou^G
Slunce bude plát a tak jak léta jdou^{H7}
Země tvá bude tvou^{Emi}

R. Jen malý velký muž^G
tolik dobře věděl co je vestrej nůž^{Emi}
smutek prázdných sedel^C
malý velký muž čekal svý znamení^D
Jen malý velký muž^G
žehnal ohni sílu, z rudých kamenů^{Emi}
vítal dýmku míru, přesto pohřbil sen^C
velký sen u Wounded Knee^{D Emi}

2. Dokud tráva bude růst
ruce špinavý až v plání vztyčí kříž
řeky zastaví se, plakat uslyšíš
Slunce zář krvavou

Dokud noci střídá den
slova neplatí, a co je vlastně jen
ono prokletí, co padlo na tvou zem
na tvou zem ztracenou

R. Jen malý ...

3. Dokud tráva bude růst
rány nezhojí a neopláchne déšť
řeky nespojí se v jeden silný proud
silný proud nadějí ..

Dokud noci střídá den
srdce zlomená, a jejich dávný sen
skalní ozvěna už nevrátí tvou zem
tu tvou zem ztracenou

R. Jen malý ...

Mississippi blues

Pacifik

1. Říkali mu Charlie a jako každý kluk
Ami G Ami
kalhoty si o plot potrhal,

říkali mu Charlie a byl to Toma vnuk,
Ami G Ami
na plácku rád košíkovou hrál,
C F
křídou kreslil po ohradách plány dětskejch snů,
Dmi E
až mu jednou ze tmy řekli: konec je tvejš dnů,
Ami Dmi
někdo střelil zezadu a vrub do pažby vryl,
Ami G Ami
nikdo neplakal a nikdo neprosil.

R. Mississippi, Mississippi, černý tělo nese říční proud,
C Ami F G C
Mississippi, Mississippi, po ní bude jeho duše plout.
Ami F G C Ami

2. Říkali mu Charlie a jako každý kluk
na trubku chtěl ve smokingu hrát,
v kapse nosil kudlu a knoflíkové pluk,
uměl se i policajtům smát,
odmalička dobře věděl, kam se nesmí jít,
který věci jinejm patří a co sám může mít,
že si do něj někdo střelí jak do hejna hus,
netušil, a teď mu řeka zpívá blues.

R. Mississippi, Mississippi ...

3. Chlapec jménem Charlie, a jemu patří blues,
ve kterým mu táta sbohem dal,
chlapec jménem Charlie snad ušel cesty kus,
jako slepý na kolejích stál,
nepochopí jeho oči, jak se může stát,
jeden že má ležet v blátě, druhé klidně spát,
jeho blues se naposledy řekou rozletí,
kdo vyléčí rány, smaže prokletí.

R. Mississippi, Mississippi ...

Mlýny

Spirituál kvintet

R. ^GSlyším mlýnský kámen, jak se otáčí,
^Cslyším mlýnský kámen, jak se ^Gotáčí,
já ^{H7}slyším mlýnský kámen, jak se ^{Emi}otáčí,
^{CD}otáčí, ^Gotáčí, ^Dotáčí, ^Cotáčí.

1. Ty ^Gmlýny ^Cmelou celou noc a ^Gmelou celý den,
melou ^{C7}bez výhod a ^Gmelou stejně všem,
melou ^Cdoleva jen a ^Gmelou doprava,
melou ^Apravdu i ^Dlež, když zrovna ^Dvyhrává,
melou ^Gotrokáře, ^Cmelou ^Gotroky,
melou ^Cna minuty, ^Gna hodiny, ^Gna roky,
melou ^{H7}pomalů a ^{Emi}jistě, ale ^Cmelou včas,
já už ^Gslyším ^{D7}jejich ^Ghlas.

R. Slyším mlýnský kámen ...

2. Ó, já, chtěl bych aspoň na chvíli být mlynářem,
pane, já bych mlel, až by se chvěla zem,
to mi věřte, uměl bych dobře mlít,
já bych věděl komu ubrat, komu přitlačit,
ty mlýny čekají někde za námi, až zdola zazní naše
volání,
až zazní jeden lidský hlas: no tak už melte, je čas!

R. Slyším mlýnský kámen ...

Mrtvej vlak

Hoboes

1. Znáš tu trať, co jezdit po ní je tak zrovna k zbláznění,
v semaforu místo lampy svítěj' kosti zkřížený,
pták tam zpívat zapomněl a vítr jenom v drátech zní,
jednou za rok touhle tratí zaduní vlak pohřební.

2. Po koleji rezavý, tam, kde jsou mosty zřícený,
bez páry a bez píšťaly, kotle dávno studený,
nikdo lístky neprohliží, s brzdou je to zrovna tak,
s pavučinou místo kouře jede nocí mrtvej vlak.

R. Mrtvej vlak, mrtvej vlak nedrží jízdní řád,
dálku máš přece rád, nasedat,
neměj strach, ve skalách zaduní mrtvej vlak,
chceš mít klid, máš ho mít, už jede vlak.

3. V životě jsi neměl prachy, zato jsi měl řádněj pech,
kamarádi pochcípali v sakra nízkých tunelech,
že jsi zůstal sám a že jsi jenom hobo ubohej,
zasloužíš si za to všechno aspoň funus fajnověj.

4. Jednou vlezeš pod vagón a budeš to mít hotový,
kam jsi tímhle vlakem odjel, nikdo už se nedoví,
slunce tady nevychází, cesty zpátky nevedou,
ďábel vekslně přehodí a stáhne šraňky za tebou.

R. Mrtvej vlak ...

už jede vlak, už jede vlak ...

Na cestě - On the Road

Wabi Daněk

1. Kdysi u silnice stával, deku do půl zad,
ať si mával, jak si mával, nechtěli ho brát,
nikdy Kerouaca nečet' a neznal třetí proud,
přesto býval spolu s Deanem každéj víkend on the road.

2. Nikdy neměl ani zdání, jak se hrával bop,
měl jen slinu na toulání a překážel mu strop,
životem na plný pecky a neubírat plyn,
tuhle víru na svý pouti vždycky vzýval Sal i Dean.

R. Tak mi řekni, na co vlastně mám
moudrosti vyčtený z knížek,
co je dobrý, na to přijdu sám,
co je špatný, za tím křížek udělám.

3. Tohle na cestě mi říkal, já ho jednou vzal,
potom zavolał jen "díky" a já frčel dál,
od těch dob jsem vždycky hlídal, ať kamkoliv jsem jel,
nestojí-li u patníku se svou vírou Dean a Sal.

4. Vždycky u silnice stával, vlasy do půl zad,
ať si mával, jak si mával, nechtěli ho brát,
nikdy tuhle knížku nečet' a neznal třetí proud,
přesto býval spolu s Deanem každéj víkend on the road,
on the road ...

Nebeští jezdci

Waldemar Matuška

R. Jipija hej ...

1. Po zasmušilé pustině ^{Ami} jel ^C starý honec krav,
den ^{Ami} temný byl a vítr ^C ševalil ve stéblech trav,
tu ^{Ami} honák k nebi pohleděl a v hrůze zůstal stát,
když ^F z rozedraných ^{Ami} oblaků uviděl stádo krav se hnát.

R. Jipija ^C hej, jipija ^{Ami} hou, to ^F přízraky ^{Dmi} táhnou ^{Ami} tmou.

2. Ten skot měl nohy z ocele a oči krvavý
a na bocích mu plápolaly cejchy řeřavý.
A oblohou se neslo jeho kopyt dunění
a za ním jeli honáci až k smrti znavení.

R. Jipija hej ...

3. Ti muži byli sinalí a kalný měli zrak
a marně stádo stíhali, jak mračno stíhá mrak.
A proudy potu máčely jim cáry košilí
a starý honák uslyšel ten jekot kvílivý.

R. Jipija hej ...

4. Tu jeden z jezdců zastavil a pravil: "Pozor dej",
svou duši hříchu vyvaruj a ďáblu odpírej,
bys nemusel se po smrti na věky věků štvát
a nekonečnou oblohou to stádo s náma hnát.

Nehrálo se o ceny

Hop trop

1. ^{Emj}Měli jsme bundy ^{Ami C}zelený, někomu občas ^Glezly krkem,
^{Ami}kdekdo si o nás ^{D7}myslel ^{Ami}svý, ^{D7}jako by nikdy nebyl ^{D7}klukem.

2. Vod lidí pohled kyselej a kam jet, to nám bylo volný,
každej už hrozně dospělej, i když to věkem bylo sporný.

R. Když ^Cna nádraží při pátku nám čekání se kdysi zdálo
^Gdlouhý,
^Cvíc než ^Gmilión v prasátku bylo nabídnutí cigarety ^Gpouhý,

^{Ami}tam vo zábradlí ^{D7}vopřený, dvě kytary a syrovej ^{D7}sbor hlasů,
^{Ami}tam ^{D7}nehrálo se o ceny, ale pro radost a ^{D7}ukrácení času.

3. Jméno si každej vysloužil a bral ho stejně jako pravý,
vždyť na tom, jakej kdo z nás byl, stálo, jak bude přiléhavý.

R. Když na nádraží při pátku ...

4. Přesto, že každej jinam šel životem úspěchů i pádů,
/: těžko by asi zapomněl na partu ^(G)dobrejch kamarádů. :/

Nejdelší vlak

Spirituál Kvintet

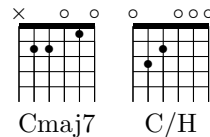
1. Proud řeky ví, kdy kámen pohladí,
ví, kdy ho zastaví hráz,
ví, voda ví, kdy ji noc ochladí,
a zná, jak pálí mráz.

2. Plout s vlnou výš a znát, kde je břeh tvůj,
slůvka tři prostá ti říct,
tam někde v dálce je návěstí "stůj!",
ráda tě mám, nic víc.

R. Vítr stín tvůj svál,
nejdelší vlak jel dál,
šestnáct vagónů měl, tenkrát měl,
v posledním z nich jsi stál.

3. Kouř zprávu hlásí: nejdelší vlak tvůj
vrátí se, půjdu mu vstříc,
blízko mých očí je návěstí "stůj!",
ráda tě mám, nic víc.

R. Vítr stín tvůj svál ...

Ohradník

Hop trop

1. Už sníh se ztrácí ze strání a zem začíná žít,
jenom blejsklo slunce do louží, už parťák na nás vlít',
toho flákání prej po farmě má právě akorát,
proto: "Chlapi, skočte do vozů a natáhneme drát."

2. Ty auťáky maj shnilej rám a rozrachtanej plech,
dva džípy z války poslední jen stěží chytaj' dech,
kolikrát mi ten můj nechtěl jet,olikrát bych do něj kop',
ale ohradníky stavím rád, je to náš jarní džob.

R. Stovky ran palicí a kůly budou stát
pro míle dlouhý vedení,
dvě stopy nad zemí pak izolátor dát,
stáda nám ohlídají dráty měděný.

3. Až pak za struny drátěný ten ohradníku drát
bolavý ruce vymění a večer začnou hrát,
budeme si všichni zpívat a spánek okradem,
ale ráno, až se rozední, tak zase dál se hnem.

R. Stovky ran palicí a kůly budou stát ...

Oregon / Touha žít

Pacifik

1. Kdo vyhnal tě tam na cestu dalekou –
touha žít, touha žít,
kdo zboural ti dům a pravdu staletou –
touha žít, touha žít,
těžko se ti dejchá v těsným ovzduší,
že máš hlad a žízeň, to nikdo netuší,
kdo přes pláň hnal tvůj osamělej vůz –
touha žít, touha žít.

R. Oregon, Oregon, slyšíš, jak v dálce bije zvon,
Oregon, Oregon, slyšíš ho znít.

2. Kdo pár cajků tvých pod plachty naložil –
touha žít, touha žít,
kdo studenou zbraň ti k líci přiložil –
touha žít, touha žít,
na týchletý cestě jen dvě možnosti máš:
buďto někde chcípnout, anebo držet stráž,
kdo vysnil ti zem a odvahu ti dal - touha žít, touha žít.

R. Oregon, Oregon, slyšíš, jak v dálce bije zvon ...

3. Kdo vést bude pluh, až půdu zakrojí –
touha žít, touha žít,
kdo zavolá den a úly vyrojí –
touha žít, touha žít,
člověk se drápe až někam k nebi blíž,
dostává rány, a přesto leze výš,
hledej svůj sen, ať sílu neztratí touha žít, touha žít.

R. Oregon, Oregon, slyšíš, jak v dálce bije zvon ...

R. Oregon, Oregon, nesmíš tu stát jak uschlej strom,
Oregon, Oregon, dál musíš jít.

Outsider waltz

Wabi Daněk

1. Dnes ^Gráno, když bylo půl, při ^{Hmi}pravidelný hygieně
^{Ami}poklesls' hodně v ceně, když jsi ^Czahlíd' ^Dsvůj zjev,
^{Ami}už nejsi, co jsi ^Dbýval, tu ^Gtvář nespraví ti ^{Emi}masáž,
^{Ami}marně se, ^Dhochu, ^Gkasáš, už nejsi ^Dlev a velkej šéf.

R. ^GMáš svůj svět a ^{Emi}ten se ti hroutí,
^Gto dávno znám, já ^Eprožil to sám,
^{Amj}krácíš dál a ^{Ami}cesta se ^Dkroutí,
^{Ami}až ^{Hmi}potkáš nás na ní, tak ^Dpřidej se ^Gk nám.

2. Jsi z vojny doma čtrnáct dnů, a na radnici velká sláva,
to se ti holka vdává, cos' jí dva roky psal,
ulicí tiše krouží ten blbej motiv z Lohengrina,
není ta - bude jiná, dopisy spal a jde se dál.

R. Máš svůj svět a ten se ti hroutí ...

3. Za sebou máš třicet let a zejtra ráno třetí stání
a nemáš ani zdání, jak to potáhneš dál,
ten, komus' kdysi hrával, se znenadání někam ztratil,
už nemáš, čím bys platil, no tak se sbal a šlapej dál.

R. Máš svůj svět a ten se ti hroutí ...

Píseň, co mě učil listopad

Wabi Daněš

1. Málo jím a málo spím a málokdy tě vídám,
málokdy si nechám něco zdát,
doma nemám stání už od jarního tání,
cítím, že se blíží listopad.

R. Listopadový písň od léta už slýchám,
vítr ledový přinesl je k nám,
tak mě nečekej, dneska nikam nepospíchám,
listopadový písni naslouchám.

2. Chvíli stát a poslouchat, jak vítr větve čistí,
k zemi padá zlatý vodopád,
pod nohama cinká to poztráčené listí,
vím, že právě zpívá listopad.

R. Listopadový písň ...

3. Dál a dál tou záplavou, co pod nohou se blýská,
co mě nutí do zpěvu se dát,
tak si chvíli zpívám a potom radši pískám
píseň, co mě učil listopad.

R. Listopadový písň ...

Pískající cikán

Spirituál Kvintet

1. ^C Dívka ^G loudá se ^C vinicí, ^G tam, kde ^C zídka je ^G nízká,
^C tam, kde ^G stráž ^C končí ^F vonící, si ^C písničku ^F někdo ^{CF} píská. ^G

2. Ohlédne se a “propána!”, v stínu, kde stojí líska,
švarného vidí cikána, jak leží, písničku píská.

3. Chvilí tam stojí potichu, písnička si jí získá,
domů jdou spolu ve smíchu, je slyšet cikán, jak píská.

4. Jenže tatík, jak vidí cikána, pěstí do stolu tříská,
“ať táhne pryč, vesta odraná, groš nemá, něco ti spíská.”

5. Teď smutnou dceru má u vrátek, jen Bůh ví, jak se jí
stýská,
“kéž vrátí se mi zas nazpátek ten, který v dálce si píská.”

6. Pár šídel honí se po louce, v trávě rosa se blýská,
cikán, rozmarýn v klobouce, jde dál a písničku píská.

7. Na závěr zbývá už jenom říct, v čem je ten kousek
štístka:
peníze často nejsou nic, má víc, kdo po svém si píská ...

Pochod marodů

Jarek Nohavica

1. Krabička cigaret a do kafe rum, rum, rum,
dvě vodky a fernet a teď, doktore, čum, čum, čum,
chrapot v hrudním koši, no to je zážitek,
my jsme kámoši řidičů sanitek, -tek, -tek.

2. Měli jsme ledviny, ale už jsou nadranc, -dranc, -dranc,
i tělní dutiny už ztratily glanc, glanc, glanc,
u srdce divný zvuk, co je to, nemám šajn,
je to vlastně fuk, žijem fajn, žijem fajn, fajn, fajn.

R. Cirhóza, trombóza, dávivý kašel,
tuberkulóza - jó, to je naše!
neuróza, skleróza, ohnutá záda,
paradentóza, no to je paráda!
Jsme slabí na těle, ale silní na duchu,
žijem vesele, juchuchuchuchu!

3. Už kolem nás chodí pepka mrtvice, -ce, -ce,
tak pozor, marodi, je zlá velice, -ce, -ce,
zná naše adresy a je to čiperka,
koho chce, najde si, ten natáhne perka, -rka, -rka.

4. Zítra nás odvezou, bude veselo, -lo, -lo,
doktoři vylezou na naše tělo, -lo, -lo,
budou nám řezati ty naše vnitřnosti
a přitom zpívati ze samé radosti, -sti, -sti.

R. Zpívati: cirhóza, trombóza, dávivý kašel,
tuberkulóza, hele, já jsem to našel!
Neuróza, skleróza, křivická záda,
paradentóza, no to je paráda!
Byli slabí na těle, ale silní na duchu,
žili vesele, než měli poruchu.

Pole s bavlnou

Rangers/Plavci

1. Pane můj, co v nebi je tvůj dům,
má máma můj život dala katům,
katům mým v polích s bavlnou.

Pane můj, co v nebi je tvůj dům,
má máma můj život dala katům,
katům mým v polích s bavlnou.

R. Den za dnem kůže zná bič katů,
vidíš jen černý záda bratrů,
jak tam dřou v polích s bavlnou,
to, co znáš ty v Lousianě,
černý záda znaj' i v Texacané,
i tam jsou v polích s bavlnou.

2. Já vím, brzy musí přijít soud,
černý záda práva na něm vyhrajou,
Boží soud v polích s bavlnou.

R. Den za dnem ...

3. Chtěl bych jít na potem zvlhlý lány,
tak řekni, Pane můj, černý zvoňte hrany
katům mým v polích s bavlnou.

R. Den za dnem ...

4. Dnes měj, Pane, co v nebi je tvůj dům,
mou duši, když život patří katům,
katům mým v polích s bavlnou.

Pošťák

Hop trop

1. Psal jsem ti, brácho, a na ouřad psaní šel dát,
psaní vo tom, že jsem černej, že z fleku bych krad',
z vácku jsem lovil pár centů a šéf mi vtom řek':
pošťák se nevrátil, jestli bych vzal po něm flek,
sáně mi dal, tresky v balíku pro psy a kvér,
brašnu, v ní lejstra, a po zádech plác' mě: "Buď fér!"

R. Pošťák se má, za známky neplatí,
hlavně když se s pytle prachů někam neztratí,
pošťák se má, a když se neztratí,
za pět roků utopený sáně zaplatí.

2. Ten rok byl divnej, i slunce si přišlo nák dřív,
led se měl hnout, a když ne, tak to stal by se div,
místo jsem našel, kde předjíždět Kobuk měl jít,
dál předák nechtěl a já nerad musel psy bít,
zázrakem živej pak dostal se na druhej břeh
bez psů a sání, a proklínal zbytečnej spěch.

R. Pošťák se má ...

Rychlé šípy

Wabi Ryvola

^{Emi}
1. Můj život je hned plný nesnází,
^A
na jaře když duben přichází,
^C
já vracím se do poválečných let,
^{Emi}
kdy vycházel náš starý dobrý Vpřed,
^G
já žlutý kvítek za klopou si dám
^{Ami}
a píseň Vontů tiše zabroukám,
^D
do Stínadel se šerem vypravím,
^{Emi} ^{H7}
snad potkám cestou Losnu, co já vím.

2. Dunivá Kateřina burácí
a Široko má dávno po práci,
jen já se vracím Myší pastí sám,
nevím, co s ježkem v kleci dělat mám.
Bohouš, Dlouhé Bidlo, Štětínáč,
pan Fišer pustil z okna květináč,
Jan Tleskač, Jiří Rymář a tak dál,
pan Foglar tohle nikdy nenapsal.

3. To Rychlé šípy samy byly v nás
a žlutý kvítek symbolem byl krás,
co nemůže nám nikdy nikdo vzít,
kdo kopal studnu, aby druhý moh pít.
Snad jednou až se jaro navrátí,
můj život píseň Vontů obrátí,
já svobodný a čistý půjdu dál
a směšný bude ten, kdo se mi smál.

4. Tak Mirek Dušín s Červenáčkem jdou
a Jindra Hojer s Jarkou Metelkou,
za nima Rychlonožka s Bublinou,
naší krásnou chlapeckou krajinou.
^G ^D ^C ^{Emi}
Duj, duj, duj, fujaro vítězná.

Starý příběh

Spirituál kvintet

1. Řek' ^C Mojžíš ^{Fmaj7} jednou ^C lidu ^{Fmaj7} svému: přišel čas,
dnes v ^C noci ^{Emi} tiše ^F vytratí ^G se každý z nás.
^C Mává, ^E mává ^F nám ^{D7} všem ^C svobodná ^{Fmaj7} zem. ^C Mává ^{Fmaj7} ^C

2. Já říkám rovnou: každý ať s tím počítá,
že naše cesta ke štěstí je trnitá.
Mává, mává nám všem svobodná zem.

R. ^C Kdo se bojí vodou jít,
ten podle tónů faraónů musí ^G žít.
^C Mává, ^E mává ^F nám ^{D7} všem ^C svobodná ^{Fmaj7} zem. ^C Mává ^{Fmaj7} ^C

3. Až první krůček bude jednou za námi,
tak nikdo nesmí zaváhat, dát na fámy.
Mává, mává nám všem svobodná zem.

4. Pak tenhle vandr všem potomkům ukáže,
že šanci má jen ten, kdo má dost kuráže.
Mává, mává nám všem svobodná zem.

R. Kdo se bojí vodou jít ...

5. Ten starý příběh z Bible vám tu vykládám,
ať každý ví, že rozhodnout se musí sám.
Mává, mává nám všem svobodná zem.

R. Kdo se bojí vodou jít ...

Strom

Ozvěna

1. Polní cestou kráčeli šumaři do vísky hrát,
svatby, pohřby tahle cesta poznala mnohokrát,
po jedné svatbě se chudým lidem synek narodil
a táta mu u prašný cesty života strom zasadil.

R. A on tam stál, a koukal do polí,
byl jak král, sám v celém okolí,
korunu měl, korunu měl, i když ne ze zlata,
a jeho pokladem byla tráva střapatá.

2. Léta běží a na ten příběh si už nikdo nevzpomněl,
jen košatý strom se u cesty ve větru tiše chvěl,
a z vísky bylo město a to město začlo chtít
asfaltový koberec až na náměstí mít.

R. A on tam stál ...

3. Že strom stál v cestě plánované, to malý problém byl,
ostrou pilou se ten problém snadno vyřešil,
tak naposled se do nebe náš strom pak podíval
a tupou ránu do větvoví už snad ani nevnímal.

R. A on tam stál ...

4. Při stavbě se ukázalo, že silnice půjde dál,
a tak kousek od nové cesty smutný pařez stál,
dětem a výletníkům z výšky nikdo nemával
a jen přítel vítr si o něm píseň na strništích z nouze hrál.

R. Jak tam stál ...

Škrábej

Hop trop

1. ^{Emi}Trojstěžníku plachty k rozervání napnutý,
^Gtřináctej den je to s náma nějaký nahnutý,
^Dsmůlu táhnem za kormidlem s sebou po vlnách, ^{Emi}
my lodníci jsme na tom nejhůř, vím to na tuty,
^Gpískovcovou cihlu v ruce, záda vohnutý,
^Dbocman vríská, nejradši bych po krku mu ^{Emi}sáh'.

R. ^{Emi}Hej, hej! Škrábej ty prkna, ať jsou ^Cbílý!
^{Emi}Hej, hej! Škrábej, ty prkna musej' ^Cbejt!
^{Emi}Hej, hej! Říkej si klidně každou ^Cchvíli:
^{Emi}nebudem ^Dspílat, ^{Emi}ruce ^Dspínat, ^{Emi}žalmy ^Dzpívat, ^{Emi}hou!

2. Bez vody jsme všichni skoro žízní leknutý,
nikomu z nás nevadí, že spíme vobutý,
stejně každej den jeden z nás končí na marách,
čert aby vzal bocmana a s ním i drhnutí,
ze kterýho máme teď ty záda vohnutý,
chcem bejt rovný, až do pekla překročíme práh.

R. Hej hej ...

Šnečí blues

Jarek Nohavica

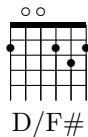
1. ^GJednou ^{C7}jeden šnek ^Gšíleně ^{D/F#}se ^Glek', ^C
^Gnikdo ^{G7}už dnes ^Cneví, z ^Gčeho ^{D7}se tak zjevil,
^Gže se ^{D7}dal ^Ghned ^{D7}na útěk.

2. Přes les a mýtinu rychlostí půl metru za hodinu,
z ulity pára, ohnivá čára,
měl cihlu na plynu.

3. Ale v jedné zatáčce, tam v mechu u svlačce,
udělal šnek chybu, nevyhnul se hříbu,
nevyhnul se bouračce.

4. Hned seběhl se celý les a dali šneka pod pařez,
tam v tom lesním stínu, jestli nezahynul,
tak leží ještě dnes.

5. A kdyby použil vůz anebo autobus,
/: nebylo by nutné zpívat tohle smutné,
smutné šnečí blues. :/

Tak si tam stůj

Hop trop

1. Tak si tam stůj, já dál tě klidně na krajnici nechám,
tak si tam stůj, už za chvíli se hodně sešeří,
nezastavím, a nebude to tím, že zrovna spěchám,
nezastavím, když vidím, že mi někdo nevěří.

R. Polykám dálku, letí mi čas,
když nezamáváš, tak vem tě das.

2. Tak si tam stůj, já napíšu do špíny na kontejner,
tak si tam stůj, já cestou s někým povídat si chtěl,
nezastavil můj udejchanej zablácenej trailer,
nezastavil, tvý pohrdavý oči uviděl.

R. Polykám dálku, letí mi čas...

3. Tak si tam stůj, snad naloží tě nákej lepší auták,
tak si tam stůj, už za chvíli tě večer zastudí,
zastavím tam, kde za pár hodin vystřídá mě parťák,
zastavím tam, kde za zádama se mi probudí.

Toulavej

Vojta Kidřák Tomáško

1. Někdo z vás, kdo chutnal dálku, jeden z těch, co rozuměj',

ať vám poví, proč mi říkaj', proč mi říkaj' Toulavej.

2. Kdo mě zná a v sále sedí, kdo si myslí: je mu hej, tomu zpívá pro všední den, tomu zpívá Toulavej.

R. Sobotní ráno mě neuvidí u cesty s klukama stát
na půdě celta se prachem stydí a starý songy jsem
zapomněl hrát,

3. Někdy v noci je mi smutno, často bejvám doma zlej,
malá daň za vaše "umí", kterou splácí Toulavej.

4. Každý měsíc jiná štace, čekáš, kam tě ulože',
je to fajn, vždyť přece zpívá, třeba smutně, Toulavej.

R. Sobotní ráno mě neuvidí ...

5. Vím, že jednou někdo přijde, tiše pískne: no tak jdem,
známí kluci ruku stisknou, řeknou: vítej, Toulavej.

6. Budou hvězdy jako tenkrát, až tě v očích zaboľe',
celou noc jim bude zpívat jeden blázen - Toulavej.

R. Sobotní ráno nám poletí vstříc, budeme u cesty stát,
vypráším celtu a můžu vám říct, že na starý songy si
vzpomenu rád.

7. Někdo z vás, kdo chutnal dálku, jeden z těch, co rozuměj',
ať vám poví, proč mi říkaj', proč mi říkaj' Toulavej.

Trh ve Scarborough

Spirituál kvintet

1. Příteli, máš do Scarborough jít,
dobře vím, že půjdeš tam rád,
tam dívku najdi na Market Street,
co chtěla dřív mou ženou se stát.

2. Vzkaž ji, ať šátek začne mi šít,
za jehlu niť však smí jenom brát
a místo příze měsíční svit,
bude-li chtít mou ženou se stát.

3. Až přijde máj a zavoní zem,
šátek v písku přikaz ji prát
a ždímat v kvítí jabloňovém,
bude-li chtít mou ženou se stát.

4. Z vrkočů svých ať uplete člun,
v něm se může na cestu dát,
s tím šátkem ať vejde v můj dům,
bude-li chtít mou ženou se stát.

5. Kde útes ční za přívaly vln,
zorej dva sáhy pro růží sad,
za pluh ať slouží šípkový trn,
budeš-li chtít mým mužem se stát.

6. Osej ten sad a slzou ho skrop,
choď těm růžím na loutnu hrát,
až začnou kvést, tak srpu se chop,
budeš-li chtít mým mužem se stát.

7. Z trní si lůžko zhotovit dej,
druhé z růží pro mě nech stlát,
jen pýchy své a Boha se ptej,
proč nechci víc tvou ženou se stát.

Tři bratři

Spirituál kvintet

1. Tři bratři žili kdys v zemi skotské,
v domě zchudlém jim souzeno žít,
ti kostkama metali, kdo z nich má jíti,
kdo z nich má jít,
kdo z nich má na moři pirátem být.

2. Los padl a Henry už opouští dům,
ač je nejmladší z nich, vybrán byl,
by koráby přepadat, na moři žil,
na moři žil,
své bratry z nouze tak vysvobodil.

3. Po dobu tak dlouhou, jak v zimě je noc,
a tak krátkou, jak zimní je den,
už plaví se Henry, když před sebou objeví
loď, pyšnou loď:
“Napněte plachty a kanóny ven!”

4. Čím kratší byl boj, tím byl bohatší lup,
z vln už ční jenom zvrácený kýl,
teď Henry je boháč, když boháče oloupil,
loď potopil,
své bratry z nouze tak vysvobodil.

5. Do Anglie staré dnes smutná jde zvěst,
smutnou zprávu dnes dostane král,
ke dnu klesla pyšná loď poklady Henry si
vzal, on si vzal;
střežte se moře, on vládne tam dál!

Tři kříže

Hop trop

^{Dmi} 1. Dávám sbohem všem ^C břehům ^{Ami} prokletejm,
^{Dmi} který v ^{Ami} drápech ^{Dmi} má ^C dábel ^{Ami} sám,
^{Dmi} bílou ^{Ami} přidí ^C šalupa "My Grave"
^{Dmi} míří k ^{Ami} útesům, ^{Dmi} který znám.

^F **R.** Jen tři kříže z ^C bílýho ^{Ami} kamení
^{Dmi} někdo do ^{Ami} písku ^{Dmi} poskládal,
^F slzy v ^C očích ^{Ami} měl a v ^{Dmi} ruce, ^{Ami} znavený,
^{Dmi} lodní ^{Ami} deník, ^{Dmi} co sám do něj psal.

2. První kříž má pod sebou jen hřích,
samý pití a rvačky jen,
chřestot nožů, při kterým přejde smích,
srdce-kámen a jméno Stan.

R. Jen tři kříže...

3. Já, Bob Green, mám tváře zjizvený,
štěkot psa zněl, když jsem se smál,
druhej kříž mám a spím pod zemí,
že jsem falešný karty hrál.

R. Jen tři kříže...

4. Třetí kříž snad vyvolá jen vztek,
Fatty Rogers těm dvěma život vzal,
svědomí měl, vedle nich si klek' ...

Rec. Snad se chtěl modlit:

"Vím, trestat je lidský,
ale odpouštět božský,
snad mi tedy Bůh odpustí ..."

R. Jen tři kříže z bílýho kamení
jsem jim do písku poskládal,
slzy v očích měl a v ruce, znavený,
lodní deník, a v něm, co jsem psal ...

Tunel jménem Čas

Hoboes

1. Těch ^Estrašnejch vlaků, ^{G#mi}co se ženou ^{E7}kolejí ^Atvejch snů,
^{Ami}těch ^Easi už se ^{F#7}nezbavíš ^{H7}do posledních dnů,
^Ea ^{G#mi}hvězdy ^{E7}žhavejch ^Auhlíků ti nikdy ^Enedaj' spát,
^{Ami}tvá ^Edráha ^{Fmaj7/5-}míří k ^Etunelu a tunel, ten má hlad.

2. Už kolikrát ses mašinfíry zkusil na to ptát,
kdo nechal roky nejhezčí do vozů nakládat,
proč vlaky, co si každou noc pod voknem laděj' hlas,
spolyká díra kamenná, tunel jménem Čas.

3. Co všechno vlaky vodvezly, to jenom pán Bůh ví,
tvý starý lásky, mladej hlas a slova bláhový,
a po kolejích zmizela a padla za ní klec,
co bez tebe žít nechtěla a žila nakonec.

4. A zvonky nočních nádraží a vítr na tratích
a honky-tonky piána a uplakaný smích
a písničky a šťastný míle na tulácký pas
už spolkla díra kamenná, tunel jménem Čas.

5. Než poslední vlak odjede, a to už bude zlý,
snad nákej minér šikovnej ten tunel zavalí
a veksł zpátky přehodí v té chvíli akorát,
i kapela se probudí a začne zase hrát.

6. Vlak v nula-nula-dvacetpět bude ten poslední,
minér svou práci nestačí dřív, než se rozední,
ten konec moh' bejt veselej, jen nemít tenhle kaz,
tu černou díru kamennou, tunel jménem Čas.

Už to nenapravím

Máči

1. V^{Ami} devět hodin dvacet pět mě^D opustilo štěstí,
ten vlak, co jsem jím měl jet, na koleji^F dávno^E nestál,^{E7}
v devět hodin dvacet pět jako bych dostal^{Ami} pěstí,^D
já za hodinu na náměstí měl jsem stát, ale v^F jiným^E městě.^{E7}

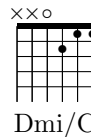
Tvá zpráva^{A7} zněla prostě a byla tak krátká,
že^{Dmi} stávíš se jen na skok, že nechalas' mi vrátka
zadní otevřená,^G zadní otevřená,^E
já^{A7} naposled tě viděl, když ti bylo dvacet,
to jsi^{Dmi} tenkrát řekla, že se nechceš vracet,
že^G jsi unavená,^E že mě unavená.

2. Já čekala jsem, hlavu jako střep, a zdálo se, že dlouho,
může za to^G vinný sklep, že člověk často sleví,
já čekala jsem, hlavu jako střep, s podvědomou touhou,
já čekala jsem dobu dlouhou, víc než dost, kolik přesně,
nevím.

Pak jedenáctá bila a už to bylo passé,
já dřív jsem měla vědět, že vidět chci tě zase,
láska nerezaví, láska nerezaví,
ten list, co jsem ti psala, byl dozajista hloupý,
byl odměřený moc, na vlídný slovo skoupý,
už to nenapravím, už to nenapravím.

Válka růží

Spirituál kvintet

1. Už rozplynul se hustý dým, derry down, hej, down-a-down,

nad ztichlým polem válečným, derry down,
jen ticho stojí kolkolem a vítěz plení vlastní zem,
je válka růží, down, derry, derry, derry down-a-down.

2. Nečekej soucit od rváče, derry down, hej, down-a-down,

kdo zabíjí ten nepláče, derry down,
na těle mrtvé krajiny se mečem píšou dějiny,
je válka růží, down, derry, derry, derry down, a-down.

3. Dva erby, dvojí korouhev, derry down, hej, down-a-down,

dva rody živí jeden hněv, derry down,
kdo změří, kam se nahnul trůn, zda k Yorkům nebo k Lancastrům,
je válka růží, down, derry, derry, derry down, a-down.

4. Dva erby, dvojí korouhev, derry down, hej, down-a-down,

však hlína pije jednu krev, derry down,
ať ten či druhý přežije, vždy nejvíc ztratí Anglie,
je válka růží, down, derry, derry, derry down, a-down.

Zachraňte koně

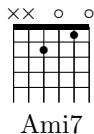
Kamelot

1. ^{Emi} Peklo byl ráj, když hořela stáj, ^{Ami7} příteli,
^C věř mi, ^D koně ^G pláčou, ^C povídám, ^{H7}
^{Emi} to byla půlnoc, v tom křik o pomoc, už ^{Ami7} letěly
^C hejna kohoutů, ^{H7} a ^{Emi} bůhví kam.

R. ^G Zachraňte koně, ^{Hmi} křičel jsem tisíckrát,
^G žil jsem jen pro ně, ^{Hmi} bránil je nejvíckrát, ^C
^{Ami} než přišla chvíle, kdy ^C hřívy bílé
^{Ami} pročesal plamen, ^{H7} spálil na troud.

2. Ohrady a stáj, a v plamenech kraj už nedýchal,
já viděl, jak to hříbě umírá,
klisna u něj a smuteční děj se odbývá,
jak tiše pláče, oči přivírá.

R. Zachraňte koně...

Ze všech chlapů nejšťastnější chlap

Hoboes

R. ^{Dmi} To znám, ^{Ami} to dobře znám, znám, znám,
^{E7} na kolejích nejsem nikdy sám, sám, sám,
^{Dmi} to znám, ^{Ami} to dobře znám, znám, znám,
^{E7} na kolejích nejsem nikdy sám.

^{Ami}
1. Shejbní hlavu, kamaráde, tunel před námi,
^{Dmi} věksle tlučou, písťaly řvou, zvonce vyzvání,
^{E7} v boudě dobrej mašinfíra není žádněj srab,
^{Ami} i v tom dešti sazí ^{Dmi} jsem ten ^{E7} nejšťastnější ^{Ami} chlap,
^E jó, ze všech chlapů ^{E7} nejšťastnější ^{Ami} chlap.

2. Když z komína vod mašiny letí černej dým,
na tom světě jenom jednu věc na tuty vím,
na tom světě širokým věc jednu jistou mám,
na kolejích chudej hobo není nikdy sám,
jó, chudej hobo není nikdy sám.

R. To znám...

3. Za zádama Frisco, semafor je zelenej,
vlak to žene do tmy jako bejček splašenej,
radujte se, občánkové, hoboes jedou k vám,
na kolejích chudej hobo není nikdy sám,
jó, chudej hobo není nikdy sám.

4. Pod zádama uhlí mám a deku dřavou,
místo lampy večerní jen hvězdy nad hlavou,
navečer jsem do vagónu zalez' jako krab,
i v tom dešti sazí jsem ten nejšťastnější chlap,
jó, ze všech chlapů nejšťastnější chlap.

R. To znám...

5. Viděl jsem ji u pangejtu vedle dráhy stát,
usmála se, zamávala, z vagónu jsem spad',
jářku: hallo! Sklopí voči, udělá to "klap",
i v tom dešti sazí jsem ten nejšťastnější chlap,
jó, ze všech chlapů nejšťastnější chlap.

6. = 2.

R. To znám...

Ahoj, slunko

Jaromír Nohavica

F C Hdim Ami7
1. Ahoj, slunko, tobě to teda dneska sekne,
Dmi7 G7 C C/H Ami
včera mi bylo smutno, ale dneska už je zase mírně pěkně,
Dmi7 G7 C C/H Ami
jó, někdy se zdá, že něco nejde, ale ono to pak jde,
Dmi7 G7 F G C
doba, ta není zlá, to jenom některé vteřiny jsou zlé.

2. Ahoj, ahoj, slunko, jsem rád, že jsi ještě,
osuš mi moje vlasy, jsou promáčené předvčerejším
deštěm,
no, prostě jsem zmok', naštěstí voda teče vždycky shora
dolů,
třicátý druhý rok to takhle přes překážky táhnem spolu.

3. Ahoj, ahoj, slunko, jsem rád, že tě vidím,
doma mi bylo smutno, a tak jsem vyšel zase mezi lidi,
srdce potřebuje svý, a kdo bere, měl by taky něco dát,
člověk, ten není zlý, jen prostě některé lidi nemám rád.

4. Ahoj, ahoj, slunko, ty máš dneska hezké tváře
a kdyby mělo snad být smutno, tak na to já mám svoje
opraváře,
a tak dál mi sviť, a až zalezeš za mraky jako tečka,
vylezeš zase, víd', a tu chvilku, než to bude, tu já přečkám.

C FG C FG C
Ahoj, ahoj, slunko, ahoj, ahoj, slunko,
FG C GC
ahoj, ahoj, slunko, ahoj ...

Akordy

Karel Plíhal

1. Nejkrásnější akord bude ^EA-maj,
^Eprstíky se při něm ^Cnepolámaj'.
^APomohl mi k ^{H7}pěkné holce s ^{G#mi}absolutním ^{C#mi}sluchem,
^Akaždý večer ^Cnaplníme ^Ebalón ^{A-maj7}horkým vzduchem.

2. V stratosféře hrajeme si ^AA-maj,
i když se nám naši známí ^Achlámaj'.
Potom, když jsme samým štěstím opilí až namol,
stačí místo ^AA-maj jenom zahrát třeba ^AA-moll.

3. ^AA-moll všechny city rázem schladí,
dopadneme na zem na pozadí.
Sedneme si do trávy a budem koukat vzhůru,
dokud nás čas nenaladí aspoň do ^AA-duru.

R: ^AOd ^{A-maj7}A-dur je jenom kousek k ^AA-maj,
^{F#mi}proto všem těm, co se v ^{F#mi/F}lásce ^{F#mi/E}zklamaj':
^Avyždímejte ^{H7}kapesníky a ^{G#mi}nebuďte ^{C#mi}smutní,
^Akaždá holka ^Cpro někoho ^Emá ^{A-maj7}sluch absolutní.

4. V každém akord zní, aniž to tuší,
zkusme tedy nebýt k sobě hluší.
Celej svět je jeden velkej koncert lidských duší,
jenže jako ^AA-maj nic tak srdce nerozbuší.

*. ^EPro ty, co to ^{A-maj7}A-maj v lásce ^{A-maj7}nemaj',
^Emoh' bych zkusit zahrát třeba ^{C-maj7}C-maj ...

Bahama rum

Jaromír Nohavica

1. Celou noc pili jsme Bahama rum a pojídali sušené
keksy,

měla jsi na sobě žluté Harley tričko a bylo ti knap a sexy,

pak jsme se milovali a z kazeťáku zpívala Barbra,
tak to šlo noc co noc, hm hm, od Mikuláše do Vánoc.

2. Pak došel dopis na národní výbor, tvůj soused je patrně
fízl,

řeklas' mi: "Chlapče, je mi toho vážně líto,
ale bacha, abys něco neslízl."
A tak jsem odešel pryč a tvoje vlasy voněly hlínou,
paks' tady nebyla, hm hm, od Vánoc do apríla, la la ...

3. V červnu mi přišla domů pohlednice s razítkem Baden
Baden,
jó, bylas' vždycky velká krasavice, a teď je s tebou amen,
v Potravinách mi vyprodali Bahama rum,
za nos's mě vodila, hm hm, od apríla do apríla.

Bleděmodře

Pavel Dobeš

R: Bleděmodře je život nadepsaný sešit,
který ovšem není trhací,
zpátky dá se těžko něco řešit,
v něm jenom dopředu každý list se obrací.

1. Když člověk končí hru prohranou,
odstranit chce stránku z toho dne,
do koše ji hodí zmačkanou
a na konci mu druhá vypadne.

R: Bleděmodře...

2. Když stránku jednou někdo polije
anebo ji v slzách umáčí,
písmo se na ní rozpije
a život není jinačí.

R: Bleděmodře...

Dvakrát

Vlasta Redl

1. Dvakrát dvě deci přede mě postavil pán,
musel si přeci všimnout, že jsem tu sám,
dvakrát se uklonil, dvakrát poděkoval,
skupina spustila "Andulko Safářová".

2. Ach, to je muzika, až se mi srdce svírá,
ještě že na dvojité Nelson dvakrát se neumírá,
od stolu vstávají ti, co tu nejsou sami,
tak proč stojíš u mě, dívkenko s květinami.

3. Holky rty špulí na stébla v citrokolách,
všechny jsou v stejném - copánky, mašle, volán,
všechny si naráz dávají hádat z dlaně,
ta, co je nejbliž, vypadá odhodlaně.

R: A tak provlékám skrz to hluché,
velblouda i jehly uchem,
to jsem netušil, že je to tak
náramně jednoduché.

4. To je ta pravá chvíle pro autogramy,
plaše se sklání a voní fialkami,
raději jděte mi z očí, tajemná Eurydiko,
nějak dnes nesnáším pohled na krev a mlíko.

5. Samoto, samoto, laskavá domovino,
syn se ti vrátil, tak ještě dvakrát víno,
ať ještě chvíli je všechno tak hezky sudé,
ať se smím loudat pár kroků za osudem.

R: A ona ať oči klopí,
ať se v těch hlubinách neutopím,
kéž bych tak neviděl, neslyšel,
co nikdy, nikdy nepochopím.

6. Ještě se třpytí jak slza na kameni,
a už tu není, zmizela bez loučení,
ani ten v černém dvakrát si neví rady,
pán si přál platit, zvlášť nebo dohromady?

Já neumím

Jaromír Nohavica

1. Já neumím psát velkou poezii,
daktylský hexametr není můj svět,
mám jeden starý svetr, v kterém žiji
už moc let.

2. Pan Havlíček, než umřel na souchotě,
učil mne velkou českou abecedu,
a tak se poflakuju po životě,
jak dovedu.

R: Světem se poflakuju, tužkou ho obkresluju,
boty si nepucuju a hřeben nemiluju,
sám sebe povoluju, sám sebe zakazuju,
ničeho nelituju, -ju, -ju, -ju ...

3. Jsem voják, který nemá ani frčku,
vojín, co běží vždycky v první řadě,
chrání mě jenom úzký kmínek smrčku
v kanonádě.

4. S četaři absolventy hraju pokra,
ale když přijde na lámání chleba,
je jejich obuv suchá, moje mokrá,
jak je třeba.

R: Světem se poflakuju, tužkou ho obkresluju,
boty si nepucuju a hřeben nemiluju,
sám sebe zakazuju, povoluju, nelituju, -ju, -ju, -ju ...

Ještě mi scházíš

Jaromír Nohavica

1. ^{Ami} Ještě se mi o tobě ^{Ami/G} zdá, ještě mi nejsi ^F lhostejná,
^{Ami} ještě mě budí v noci ^{Ami/G} takový zvláštní ^F pocit,
^{Dmj} ještě si zouvám boty, ^F abych snad neušpinil
^{D#dim} náš nový ^E běhoun v síni.

R: ^{Ami} Ještě mi scházíš, ještě jsem ^G nepřivykl,
^C že nepřicházíš, ^{C/H} že nepřijdeš, ^{Ami}
^F že zvonek nezazvoní, ^E dveře se neotevřou,
^{Ami} že prostě ^G jinde s ^C jiným jseš,
^E ještě mi ^F scházíš, ^E ještě stále mi ^{Ami} scházíš. ^{Ami/G} ^F ^{Ami} ^{Ami/G}
F

2. Ještě je na zrcadle dech, mlhavá stopa po tvých rtech
a v každém koutě jako čert kulhavý skřítek Adalbert,
ještě tě piju v kávě a snídám v bílé vece,
ještě jsi ve všech věcech.

R: Ještě mi scházíš...

Jumbo jet

Pavel Dobeš/Jarek Nohavica

^G
1. V parkhotelu rozjížděl se fet,
my museli jsme na letiště jet,
^C ^D ^G
dneska už nám nikde nenalejou.
Byl to přesně ten bar,
kde kluci řezou do kytar
^C ^G ^G
a furt dokola zpívaj' "go go go".

^{Emi} ^A
R: Škoda, že holky tu nejsou s námi,
^{Ami} ^D
no ale lodě plujou - a přístavy zůstávají.
^G
Začínáme noční let nad planetou jménem svět,
^C ^D ^G
teď ke startu se krčí naše Jumbo jet.

2. Na sto procent otáček jdou motory,
pak ohně začnou šlehat z každé komory
a zvuk se začne třepat nad plochou.
Noční Praha, neónové reklamy, pak Frankfurt, Londýn
pod námi,
a nám zní v uších stále ještě "go go go".

R: V kabině budík na budíku,
naše lasery měří, jak se vzdouvaj' vlny Atlantiku,
rychlost: patnáct set, výška: deset pět,
nocí letí naše parta starým dobrým Jumbo jet.

3. Pozdravujem velitele vzdušných sil
a taky George na majáku v Orresville,
a vůbec všechny, co jsou stále na nohou.
Zvětšuj' se žluté pásy ranveje,
dobře víš, jak lidské slovo zahřeje,
když ve sluchátkách slyšíš "go go go".

R: Škoda, že holky tu nejsou s námi,
no ale lodě plujou - přístavy zůstávají.
Ať barman dělá led, ať zablokuje levý střed,
ta čtyři pravá místa pro naši partu v Jumbo jet,
ta čtyři pravá místa pro naši partu v Jumbo jet,
ta čtyři pravá místa pro naši partu v Jumbo jet.

Koclířov 1, Svitavy 5

Pavel Dobeš

1. ^GÚ ^Dsilnice čekám na svůj stop,
^{Emi}uprostřed ^{H7}mezi lány polí,
^Ca ^God obzoru po obzor je ticho jako hrob
^{Ami}tam, kde stará státní kříží cestu ^Dtricetpět,
Koclířov ^Gjedna, Svitavy pět.

2. Pak slunce začlo bzučet, když jsem se k němu otočil,
a rozostřovat se mi před očima,
to žlutý práškovací čmelák vybral si mě nejspíš jako cíl,
čekám už jenom, kdy se z jeho střílny ozve těžkej ku-
lomet,

Koclířov jedna, Svitavy pět.

3. Ve snu vidím husté řady aut,
které se po dálnicích ženou,
pak jedem spolu na velbloudech, letíme, a já jsem kos-
monaut,

dneska už se přece nebudeme vracet zpět,
Koclířov jedna, Svitavy pět.

4. Táhneš mě jak řeka vodu z hor
a jako řeku táhne moře,
možná se jen mezi námi někde cestou zbláznil semafor,
a někdo už zařídí, že auta začnou jezdit, že odbrzdí se
svět,

Koclířov jedna, Svitavy pět ...

Kostelíček

Pavel Dobeš

1. Na kopci je kostelíček, cesta k němu není složitá,
na zahradě tolik svíček, kdo je spočítá.

2. Jaro, léto, podzim, zima, nevedou tam cesty tramvají,
když tam dojde se svým klukem, už v kostelíčku zpívají.

R: Co naučil se chodit, tak v devět hodin ráno každou
neděli
peřinu mi krade a skáče po mé posteli.

R: Týden člověk jezdí a těší se zas na doma,
nad ránem se vrací, a cesta bývá pitomá.

3. Po schodech mi vždycky zdrhne, žvatlá přitom ty své
nesmysly,
prý v kostelíčku zvoní, tak abysme o nic nepřišli.

4. Zkontroluje vlčí máky, které se teď v týdnu rozvily,
hlava se mu třepe v obilí.

R: Ztratí se mi v poli, a spěch se ho už absolutně netýká,
když potká Ferdu Mravence anebo Brouka Pytlíka.

R: Leze po tý zemi, a vůbec ani neví, že je kulatá,
jó, vona není špatná, nebejt tolik od bláta.

5. Do kopce se kradem zadem až ku staré brance
dřevěné,
někteří z nás ji přeskočili, někteří jí projdeme.

6. Než postaví všechny vázy, to je vždycky dávno
poledne,
vítr kytky shodí, a už je nezvedne.

R: Nevěšíme hlavy, vždyť vůbec o nic neběží,
oba dva jsme zdraví a nikdo nám tam neleží.

7. Cizí město, cizí jména, lidi vycházejí z kostela,
zbyli jsme tu sami, auta odjela.

8. Smeká se to dolů z kopce, křeníme se přitom na sebe,
zase jdeme špatně - opačně než do nebe.

R: Vracíme se domů cestou kolem košatého javoru,
jak na něm rostou vrtulky, co létají bez motoru.

R: My radujem se z toho, i když třeba tráva žloutne po
létě,
my, co jsme jen jednou na světě.
My musíme být šťastní, i když jenom tráva žloutne po létě,
my, co jsme jen jednou na světě.

Lisa z N.Y.C.

Pavel Dobeš

1. ^ENovinové stánky, billboardy a ^{F#mi}kolečkoví ^{H7}bruslaři,
^{F#mi}z Atlantiku ^{H7}přišla noc a ^Estále je hic,
tisíce ^{F#mi}liber ^{H7}špaget a uvaření ^{F#mi}kuchaři
^{F#mi}že ^{H7}žhavejch ^Ezdí mrakodrapů města a ^Aitalskejš pizz,
^{Hmi}a můj ^Ažlutěj ^Etaxík ^{F#mi}Broadwayí to ^Estříhá přes ^{F#mi}ulice a ^Etřídy
^{Ami}se ^Espoustou aut a ^{F#mi}neonovejš reklam ^{H7}kolem nás,
^Edeneska mám ^{F#mi}rande s ^{H7}Lisou v ^ENew York ^{F#mi}City
^{F#mi}^{H7}^E^{F#mi}^{H7}^{F#mi}^{H7}^E
a běží mi čas.

2. Pak se mnou Lisa dělá chodecké závody
od sochy Svobody po Brooklyn Bridge,
naše dvě zničená těla - spojené národy
padají do vody a odplouvaj' pryč,
cítíme štiplavý dým, je situace špatná,
nad námi firemanů team hasí hořící dům,
prosím tě, nechej tam hrát Erica Claptona,
tu du du du du.

3. "Zítra mě," říkám tamtý, "rozhodně nevolej",
vždyť ze všech životů tady mi poslední zbyl,
taky jsem úplně country neboli švorcovej,
rád projdu se vašimi sady sám napodýl,
to možná proto, že chci umřít strachy,
možná abych nebyl tolik pyšný,
poskládám si sako na noc do křoví,
nešumí tu air conditiony
a nepřinesou žrádlo pánovi.

4. Novinové stánky, billboardy a kolečkoví bruslaři,
Číňan, co umývá chodník, než otevře krám,
na Bosně jezďej' tanky, střílej' se ogaři,
nejlíp se člověku vrací, když zhruba ví, kam,
pak bágly jedou rentgenem a ty si říkáš:
možná jednou někdy příště,
a pak jde všechno hladce jako poprava,
Boeing stoupá nad letiště
a naposledy křídly zamává.

Na pranýři

Pavel Dobeš

1. V hospodě Na pranýři^C dneska vůbec nezapadá^{G7} slunce^C
a zavírá se o hodinu dýl^F
na počest traktoristy Šulce,^{G7} Ami^C
co se včera znovu narodil.^{D7} G7

2. Sedíme, a je už po půlnoci
a číšník nese další rundu s kofolou,
posloucháme, jaký je to pocit,
když se člověk nechťe stane mrtvolou.

3. Je to, jako když vám pole pod traktorem někam uhne
a pluh nemůže brázdu zachytit,
blbý na tom je, že člověk ztuhne
a nemůže to nijak ovlivnit.

4. Pak vás dají do společné šatny,
zhasnou světla a zapnou chlazení,
norkový kožich by nebyl špatný,
a něco od Rettigové ke čtení.

5. Po městě pendluje černý stejšn,
jednoho dne pro vás přihasí,
neuslyšíte "congratulation",
odveze vás v každém počasí.

6. V očích máte smrt a na tacháči deset nebo dvacet
a stuha s tím, jak měli vás rádi, příjemně šimrá pod
nosem,

když už si ten úřad s kosou na vás zased',
ukryje vás nejlíp černoze.

7. Jen černé turistické značky vaši cestu nyní měří
a nepomůže už žádné snažení,
pomůže jen to, v co člověk věřil,
dokud ještě chodil po zemi.

8. Všechny nás to pomyšlení zebe,
jedni se bojí a druzí strachují,
my nevěříme v peklo ani nebe
a natož v lidi, co nás sledují.

9. Vytvořili jsme si svoje vlastní báje,
my nechceme mezi žádný čerty rohatý,
pojedem do březového háje
a rozptýlit se dáme děvčaty.

10. Až to na nás přijde, tak ať muzika hraje,
dechovka ať stojí před vraty,
pojedem do březového háje
a rozptýlit se dáme děvčaty.^{G7} C

Něco o lásce

Pavel Dobeš

1A. Za ledovou horou a černými lesy
je stříbrná řeka a za ní kdesi
stojí domek bez adresy a bez dechu,
bydlí v něm - nechci říkat "víla",
ale co na tom, i kdyby byla,
před lidmi se trochu skryla
a víme o ní hlavně z doslechu.

2B. Že lidi rozumné blbnout nutí
a není na ni nejmenší spolehnutí,
co ji zrovna napadne, to udělá:
z pubertáků chlapy a z chlapů pubertáky,
o ženských nemluvím, tam to platí taky,
a urážlivá je a hořkosladkokyselá.

3C. Genetičtí inženýři lámou její kód,
po Praze se o nich šíří, že jezdí tramvají,
strkají hlavy pod vodovod
a pak i oni nakonec podléhají.

4B. A holubicím dál rostou křídla dravců,
družstevním rolníkům touha mořeplavců
a lásce, té potvoře, sebevědomí,
že jednou bude vládnout světem,
tedy i nám a po nás našim dětem,
které na tom budou stejně špatně jako my.

5B. Když chlap zmagoří láskou, utíká za ní,
platí i s úroky a napočítá s daní,
u ženských je to přímo námět na horor,
papuče letí pod pohovku,
nákupní tašky padaj' na vozovku,
ať si tramvaj zvoní, ať se zblázní semafor.

6A. Až vám ta potvora zastoupí cestu,
sedněte na zadek a seďte jak z trestu,
jen ať si táhne, jak to dělají vandráci,
láska se totiž, i když je prevít,
nikomu dvakrát nemůže zjevit,
láska se totiž, i když je prevít, nevrací.

7A. A nesmí vám to nikdy přijít líto,
kupte si auto a cucejte chito,
odreagujte se psychicky,
protože jestli byste na ni měli myslet,
to radši vstaňte a jděte za ní ihned,
utíkejte, než vám zmizí navždycky.

8B. Převrhňte stůl, opusťte dům,
fíkusy rozdejte sousedům,
nechte vanu vanou, ať si přeteče,
na světě není větší víra,
pro žádnou z nich se tolik neumírá
ani v žádné jiné zemi na světě.

Pecky v čokoládě

Pavel Dobeš

1. Člověk jde cestou, aby potkával lidi,
a když je potká, tak musí zas jít,
a když je pozná, tak dělá, že nevidí,
neboť kdyby se zastavil, tak nemoh' by jít.

R: Tak se to v životě střídá - vzestup, úpadek, bída,
ohlédneš se za štěstím a vidíš jen jeho záda,
tak se to v životě střídá - vzestup, úpadek, bída,
tak se to v životě jak vrabci na plotě hádají.

*: Tak se snaž nemyslet už na ni, tak se snaž,
tak to smaž, proč to děláš dlaní, tak to smaž.

2. Také jsem dostal pusy od děvčete,
také jsem sháněl bonpari,
a dneska chodíme každý zvlášť po světě,
spolu jsme si ten svět malovali.

R: Tak se to v životě ...

3. Ta moje měla dólík v bradě
a řasy téměř v ofině
a měla ráda pecky v čokoládě,
zbyly jen pecky, asi ne.

R: Tak se to v životě ...

4. = 1.

R: Tak se to v životě ...

*: Tak se snaž ...

Píseň psaná na vodu

Jaromír Nohavica

1. ^GNad lotosovým květem na vteřinu zastavil se ^Cčas,
^Gna břehu cop si plete ^Cdívka, jež má velmi tichý ^Ghlas,
je slyšet klapot větru ^{Emi}o koruny ^{Hmi}sekvojových ^{Cmaj7}dřev,
^Cna tisíc kilometrů slyším její ^{Ami7}velmi ^{D7}něžný ^Gzpěv.

2. Mládenec útloboký odvažuje od břehu člun,
v rákosí u zátoky měsíc se vynořil z vln,
z nebe se na zem sypou stříbrňáky dynastie Čchen
a starý básník Li-Po báseň píše na pergamen.

3. V klobouku čaroděje ukrývá se tygr a hroch,
dívce se srdce směje, po hladině přichází hoch,
lehounce vlny plynou, básník má čarovnou moc,
rozprostře svoje ruce nad krajinou, a je tu noc, na na ...

Setkání s A. S. Puškinem

Jaromír Nohavica/Bulat Okudžava

1. Co bylo, je pryč jednou provždy, a stesky jsou k ničemu,
každá epocha má vlastní kulisy, herce i kus
/: a líto mi je, že už nikdy se nepotkám s Puškinem,
nezajdu si s ním na čaj do bistra U sedmi hus. :/

2. Dnes už nechodíme, jak zastara bosáci, naboso,
řvou motory aut, my z oken sčítáme galaxie
/: a líto mi je, že už po Moskvě nejezdí drožkáři
a nebudou víc, nebudou, a to líto mi je. :/

3. Před tebou se skláním, má bezbřehá epocho poznání,
a vzdávám ti hold, lidský rozum nad rozumem,
/: a líto mi je, že jak dřív se i dnes bůžkům klaníme
a na kolenou bijem hlavami o tvrdou zem. :/

4. Podél našich cest dlouhé aleje vítězných praporů,
naš boj za to stál, my máme vše, za co šli jsme se bít
/: a líto mi je, že se stavějí pomníky z mramoru
a vyšší než my, vyšší než veškerá vítězství. :/

5. Co bylo, je pryč, vyjdu ven na špacír, koukám: noc je
tu,
vtom zničehonic vedle arbatských vrat u vody
/: stojí drožkář a kuň, a pan Puškin jde po prázdném
prospektu,
já krk za to dám, zítra že se něco přihodí ... :/

Prší

Karel Plíhal

R: Prší^C a hvězdy^{C/H} na plakátech^{Dmi} blednou,^G
zpívám^C si^{C/H} spolu^{Dmi} s reprobodnou,^E
jak ta láska^F deštěm^G voní,
stejně^C voněla^G i loni, zkrátka

1. Prší^C a soused^{C/H} chodí^{Dmi} sadem^G s konví,^C
každej^{Dmi} se diví,^E jenom on ví,^{Ami}
proč^F místo^E toho kroupení^A si nezaleze^D k topení
a nepřečte^G si McBaina,^C proč^F vozí^E mouku do mlejna.

R: Prší a hvězdy na plakátech...

2. Prší a soused venku prádlo věší,
práce ho, jak je vidět, těší,
ač promáčen je na nitku, tak na co volat sanitku,
stejně na čísle blázince je věčně někdo na lince.

Sbohem, galánečko

Vlasta Redl

1. ^G Sbohem, ^{Emi} galánečko, ^{Ami} já už musím ^{D~~G~~ A7} jítí,
^D sbohem, ^{Hmi} galánečko, ^{Emi} já už musím ^{A~~D~~} jítí,
^{Ami} kyselé ^D vínečko, ^G kyselé ^{Ami} vínečko ^{D7} podalas' mně k
^{Ami D7 G} p ^G ití,
^{Ami} kyselé ^D vínečko, ^G kyselé ^C vínečko ^{D7 G} podalas' mně k ^{Emi} p ^{Ami D7 G} ití.

2. /: Sbohem, galánečko, rozlučme sa v pánu, :/

/: kyselé vínečko kyselé vínečko podalas' mně v džbánu.
:/

3. /: Ač bylo kyselé, přecaj sem sa opil, :/

/: eště včil sa stydím, eště včil sa stydím, co sem všecko
tropil. :/

4. /: Ale sa něhněvám, žes' mňa ošidila, :/

/: to ta moja žízeň, to ta moja žízeň, ta to zavinila. :/

Složitě

Pavel Dobeš

1. Tak už jsme ^Gopět na trávě,
neslavně ^{Ami}skončil ten náš let,
^Cletěli jsme bezhlavě
a dosáhnout ^Gjsme chtěli hvězd.

*: ^{Hmi}Letěli jsme spolu ^Cku štěstí,
^{Hmi}už vypršelo, už je ^Dpo dešti.

R: ^GSložitě žijem, ^Cžijem, ^Dsložitě, ^{D/C} ^{D/H} ^{D/A}
^Gsložitě žijem, ^Cžijem, ^Dsložitě. ^{D/C} ^{D/H} ^{D/A}

2. V korytě řeky se zvedá kalný proud,
chtěla jsem létat, tak nenuťte mě plout,
vždyť všude čtu a pokud vím,
tak ženská, to je jenom slabej tvor.

3. Škola už také mizí pod vodou,
místa nejsou ani náhodou,
jen řeka stoupá z břehů
a povodeň se šíří jako mor.

* Dívčí představy, ty odplouvají do dálav,
a kluk, co jsem mu patřila, mi mlčky říká: plav.

R: Složitě...

4. Tak vidíš, holka, není to tak složitý,
dospěli jiní, teď chápeš to i ty,
a ještě včera bylas' hloupé rozmazlené dítě.

5. Teď plaveš řekou, vzal tě její proud,
souhlasíš s ohněm, co musel uhasnout,
až půjdou kolem rybáři, tak chytnou tě i do děravě sítě.

* Jeden z nich ozdobí ti šaty vzácným kamením,
schováš se za jeho příjmením,

R: Složitě...

Těšínská

Jaromír Nohavica

1. Kdybych se narodil před sto léty v tomhle městě,
Ami Dmi F E Ami Dmi F
E Ami

u Larischů na zahradě trhal bych květy své nevěstě,
Dmi FE Ami Dmi
F E Ami

moje nevěsta by byla dcera ševcova
C Dmi
F C
z domu Kamiňských odněkud ze Lvova,
Dmi F E Ami Dmi F E Ami
kochal bym ja i pieščil, chyba lat dwieščie.

2. Bydleli bychom na Sachsenbergu v domě u žida
Kohna,

nejhezčí ze všech těšínských šperků byla by ona,
mluvila by polsky a trochu česky,
pár slov německy, a smála by se hezky,
jednou za sto let zázrak se koná, zázrak se koná.

3. Kdybych se narodil před sto lety, byl bych vazačem
knih,
u Prohazků dělal bych od pěti do pěti a sedm zlatek za to
bral bych,

měl bych krásnou ženu a tři děti,
zdraví bych měl a bylo by mi kolem třiceti,
celý dlouhý život před sebou, celé krásné dvacáté století.

4. Kdybych se narodil před sto lety v jináčím době,
u Larischů na zahradě trhal bych květy, má lásko, tobě,
tramvaj by jezdila přes řeku nahoru,
slunce by zvedalo hraniční závoru
a z oken voněl by sváteční oběd.

5. Večer by zněla od Mojzese melodie dávnověká,
bylo by léto tisíc devět set deset, za domem by tekla řeka,
vidím to jako dnes: šťastného sebe,
ženu a děti a těšínské nebe,
ještě že člověk nikdy neví, co ho čeká...

V bufetě

Jaromír Nohavica

1. V bufetě na stojáka jím párek s hořčicí
hned vedle tramvajáka, má modrou čepici,
má kruhy pod očima, je rozdrnčen z kolejí,
jsem zase, já jsem zase mezi svýma, mezi těma, kteří
rychle jí.

2. Utek' jsem z kanceláří, z teploučka do chladna,
hej, pane pochůzkáři, láska je bezvadná,
půjčte mi vysílačku, anebo raději klíč,
má milá dala si česnekačku, tož abych utekl pryč.

R: /: Nemáme čas, ve stoje jíme,
hluboko v nás nepokoj dríme,
v polední pauze pár minut jen,
párek a křen, párek a křen. :/

3. Čekám tě ve Džbánu na Kuřím rynku
u sklenky džusu, krabice krekerů,
jestliže nepřijdeš, můj budulínku,
v pijácké pýše se patrně poperu,
poslední stokoruna je zelenou nadějí,
pojď, zajdem raději do Neptuna mezi ty, kteří rychle jí.

R: Nemáme čas ...

+ párek a křen, párek a křen ...

V hospodě na rynku

Jaromír Nohavica

1. V hospodě na rynku dal jsem si rum,
než jsem co stačil říct, vzali mě k vojákům,
svázali lanama, mohlo se jet,
kůň pletl nohama - pitomej svět.
V ležení u hranic dali nám kvér,
generál Líbršvíc ukázal směr:
Támhle só Francóze, proklatá sběř,
neptej se, nevzpouzej, kušuj a běž.

2. Kuličky burácí, která je má,
země se kymácí pod mýma nohama,
doma už posekli a budou sít
a já tu, v předpeklí, nemám kam jít.
Srdce mi svázali do kozelce,
proti mně poslali ostroštelce,
a to vše proto jen, že jsem pil rum,
v hospodě sedl si k verbířům.

3. Nějaký zpěvák za dvěstě let
jistě si vzpomene, jak jsem se hloupě splet',
ale z cizího neteče a hvězdy lžou,
nesměj se, člověče, na viděnou.
Falešní hostinští nalejvají rum,
panenky za okny mávají mládencům.
Tady, co ležím, teď vyrostе strom,
/: prachbídne zahyne Napoleon. :/

Vlaštovko, leť

Jaromír Nohavica

1. Vlaštovko, leť ^C přes Čínskou zeď, ^{Ami}
přes písek pouště Gobi, ^G
oblétni zem, přileť ^C až sem, ^{Ami}
jen ať se císař zlobí. ^G
Dnes v noci zdál se mi sen, ^{Emi} ^{Ami}
že ti zrní nasypal ^G Ludwig van Beethoven, ^F
vlaštovko, leť, nás, chudé, veď. ^C ^{Ami} ^{F G C}

2. Zeptej se ryb, kde je jim líp,
zeptej se plameňáků,
kdo závidí, nic nevidí
z té krásy zpod oblaků.
Až spatříš nad sebou stín,
věz, že ti mává sám pan Jurij Gagarin,
vlaštovko, leť, nás, chudé, veď.

3. Vlaštovko, leť rychle a teď,
nesu tři zlaté groše,
první je můj, druhý je tvůj,
třetí pro světloňoše.
Až budeš unavená,
pírka ti pofouká Máří Magdaléna, ^C
vlaštovko, leť, nás, chudé, veď, ^{Ami} ^{F G C}
vlaštovko, leť, nás, chudé, veď, ^{Ami}
vlaštovko, leť ... ^C

Zestárli jsme, lásko

Jaromír Nohavica

1. ^ANáš syn je už veliký, ^{E/G#}do plínek už nedělá, ^{F#mE}

^Azestárli jsme, lásko, s ním docela, ^{E/G#} ^{HmiE7}

^Doči má po mně a ^Avlasý po tobě,

^Dpadají mu do čela, ^A

^E ^Atak nebuď z toho smutná, ^E ^Abuď radši veselá.

2. ^ANaše dcera je už veliká, když koupe se, je nesmělá,

^Azestárli jsme, lásko, s ní docela,

^Akluci koukají se po ní, jak koukali jsme po tobě,

^Aa my zamykáme panelák,

^Atak nebuď z toho smutná, buď radši veselá.

R: ^DProtože jedna a jedna jsou ^Ačtyři

^Da dvě hrušky a dvě jabka, to je ^Aosm třešní na talíři, ^{AF#mi}

^{Hmi} ^{E7} ^Ai kdybys nechtěla.

3. ^ANáš starý kredenc z roku jedna-dvě už brzy dodělá,

^Azestárli jsme, lásko, s ním docela,

^Akávový svatební servis z Číny

^Adostal léty pěkně do těla,

^Atak nebuď z toho smutná, buď radši veselá.

4. ^ALíbat se tak na ulici, to se v našem věku nedělá,

^Azestárli jsme, lásko, zestárli jsme docela,

^Av televizi běží film pro pamětníky,

^Apan Marvan dělá Anděla,

^Atak nebuď z toho smutná, buď radši veselá.

R: Protože jedna a jedna ...

5. ^AI ta píseň, co jsem kdysi pro tě napsal, je už omšelá,

^Azestárli jsme, lásko, s ní docela,

^Aale včera, když jsi spala a já na tebe koukal,

^Anapsal jsem ti novou docela,

^Aa to je tahleta píseň, trošku smutná, trošku veselá,

^Aa to je tahleta píseň, trošku ^Esmutná, trošku ^Dveselá ^E ^A...

6 & 90

Vlasta Redl

1. Nemůžu uvěřit, bráško,
že na tě vůbec už nevzpomíná,
kdesi nad drahou láskou,
když je nálada nepovinná,
málem jsem nadělal z kytary dřívka,
že se mi o tobě už nebude zdát,
chvilka zaváhání před vraty chlívků
a je tu rok šestadevadesát,
a máme rok šestadevadesát.

2. Fantys' vyplatil v Spartách
a ani nebyla tak rozpačitá,
vždyť co se na seně vyhraje v kartách,
stejně se na zemi už nepočítá,
cítím, jak na patách něco tě líže,
něco, co ví, že tu budete stát,
dokud se jeden z vás nepohne blíže,
někam do roku šestadevadesát,
aspoň do roku šestadevadesát.

*: Dokud se někdo z nás nepohne blíže,
někam do roku šestadevadesát.

3. Upřímně řečeno - láska

už dávno není to, co nedá mi spát,
dva blázni v plynových maskách
a všechno, co se nam nemůže stát,
dokud mi tvoje srdce hoří jak svíce,
takže i v tmách aspoň slova jdou psát,
vážně netuším, co si přát více
na konci roku šestadevadesát.